

รวม

เรื่องสั้น วันโลกยัมแฉ่ง

จะพยายามใช้หน้ากระดาษให้ประหยัดที่สุด

สารบัญวันโลกยัม

ของฟรีที่มีในโลก   ลมกังหัน...04
วันที่ธรรมชาติหยุดเคลื่อนไหว   วิษ' แทนบุญ...08
รักเรา รักษ์โลก   ดาริกามณี...11
โลกร้อนแล้วหรือ?   ไชยบุญเรือง...15
ความรักที่หมุนโลก (Love will never die)   สำน้ำนาน...21
ตามอย่างพ่อ   ณ จันทร์...25
ยังไม่สาย   มีมี...30
รักครั้งใหม่ของนายเอิร์ท   ลมกังหัน...37
กลอนแก้ร้อน   นิ้วกลม...42
[เจ้า]-โลก-[คุณ]-ร้อน?   วิรุฒิ หาญสมบัติ...46
ลาก่อน ดวงดาวสีน้ำเงิน   นกพรายแสง...49
เพื่อมวลมนุษยชาติและลูกหลานของเรา   ธนพล เศตะพราหมณ์...52
ไม่รู้ร้อนรู้หนาว   ว.วัชรพงศ์...54
ป่าไม้กับลมหายใจที่เหลืออยู่   มูมู...57
บทความเล็ก ๆ จากที่เล็ก ๆ   พ.พัฒน์...59
บ้านของผม   ลมกังหัน...61
เรื่องเล่า   หินกะซาย...63
ก้าวไปซะสิ   หินกะซาย...66
ภาวะโลกร้อน...หน้าสุดท้าย

ลิขสิทธิ์ทั้งหมดเป็นของเจ้าของผลงานร่วมกับ Love Earth Networks (LENs)

สามารถนำไปเผยแพร่ได้ภายใต้เงื่อนไข...ร่วมกันรักษโลก

คำนำ

กาลครั้งหนึ่งเมื่อโลกถึงกาลวิฤต เป็นไปได้ที่มนุษยชาติกำลังจะพบกับหายนะอันร้ายแรงบนดาวโลก ผู้คนต่างแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างกันมากมาย

บางคนปฏิเสธที่จะให้ความเห็น เพราะคิดว่าเรื่องในปัจจุบันสำคัญกว่า ..

บางคนแค่คืนรนเอาชีวิตรอดในแต่ละวันก็หนักหนาแล้ว

บางคนก็หวังสร้างทรัพย์สินเงินทอง เพื่อซื้อความสุขให้ตนและคนที่รักในวันเวลาที่เหลืออยู่

บางคนก็คิดว่าโลกอยู่ได้โดยไม่ต้องมีเรา ..

มนุษย์อาจเป็นสิ่งระคายเคืองต่อโลก

หน้าซำยังทำร้ายกันเองไม่หยุดหย่อน

บางคนเชื่อว่า .. โลกนี้แหละเป็นผู้กำหนดให้มนุษย์เกิดมาเพื่อทำลายโลก ทำลายกันเอง ..

ถ้ามนุษย์บินได้ มนุษย์ก็คงไม่ต้องสร้างเครื่องบิน เผาผลาญพลังงานมากมายถึงเพียงนี้

ถ้ามนุษย์มีเพียงสมองเล็ก ๆ ก็คงไม่ต้องสร้างสิ่งประดิษฐ์ที่จะมีผลกระทบต่อโลกในภายหลัง

แต่ก็มี ...

หลายคนที่เป็นห่วง และพยายามบอกว่าเราต้องรักษาโลก เพื่ออนาคตของมนุษยชาติ ..

ถ้าไม่มีมนุษย์แล้ว สิ่งที่เราต่างสั่งสมกันมา ความรู้มากมาย ก็จะหายไปทั้งหมด

อาจจะไม่มีเรา ไม่มีคนที่เรารัก ไม่มีคนรุ่นต่อ

บางคนก็เป็นห่วงสิ่งอื่น ๆ ที่อยู่บนโลก ขอร้องให้ทุกคนหันมารักษาสิ่งแวดล้อม..

เพราะโลกไม่ได้มีเฉพาะมนุษย์

แต่ยังมีสิ่งมีชีวิตมากมายที่อาศัยอยู่ร่วมกันมาอย่างยาวนาน

หลายคนเสียดายสิ่งที่ทำให้โลกใบนี้น่าอยู่

จะเป็นอย่างไรถ้าไม่มีเกมให้เล่น ไม่หนังดี ๆ ให้อ่าน ไม่มีการ์ตูน ไม่มีงานศิลปะ

ไม่มีบทกวี ไม่มีบทประพันธ์ ไม่มีเสียงเพลง

ไม่มีความรัก ไม่มีความฝัน ไม่มีจินตนาการ ไม่มีความงดงามที่มนุษย์สร้างสรรค์ลงเหลืออยู่อีก

แต่ละคนหลากหลายความคิด ซึ่งล้วนถูกต้องตามเหตุผลของกันและกัน ต่างจึงแยกย้ายไปตามทางเพื่อทำตามแนวคิดของตัวเอง

แต่ .. คนบางคน ก็ยังเชื่ออย่างหนักแน่น

โดยไม่สนใจว่าโลกจะเป็นอย่างไร หรือมนุษย์จะยังอยู่ต่อไปไหม
ขอแค่ได้ตอบแทนโลกในวันเวลาที่ยังเหลืออยู่
เพื่อขอบคุณทุกสิ่งที่โลกได้มอบให้เรา

พวกเขาต่างเชื่อว่า ..

โลกมักยิ้ม หัวเราะพร้อมกับเรา ในวันที่เรามีความสุข
และร้องไห้ฟูมฟายทุกครั้งที่เราที่มีความทุกข์
ไม่ว่าเราจะ โศกเศร้าเดียวดายแค่ไหน โลกก็ยังอยู่เป็นเพื่อนเราเสมอ

พวกเขา ...

อาจจะกำลังปลุกต้นไม้ให้กับผืนแผ่นดินที่แห้งแล้ง ณ ที่ใดที่หนึ่งบนโลก
หรือกำลังใช้ชีวิตที่เรียบง่ายเพื่อไม่ให้โลกรับภาระเพิ่ม
หรือคอยพำรงสอนเด็กน้อยที่กำลังเติบโตใหญ่ ในมุมใดมุมหนึ่งของพื้นที่อันห่างไกล

ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใครและทำอะไรอยู่ แต่มันก็ทำให้เราได้รับรู้ว่า

พวกเขารักโลก... และโลกก็รักพวกเขาเช่นกัน

.....

“ไปดูดวงดาวด้วยกันนะ” มนุษย์คนหนึ่งเอ่ยถามเพื่อนตัวโต

“ไปสิ” โลกใบกลมตอบรับอย่างร่าเริง

“พวกเราไม่ได้ดูดาวด้วยกันมานานแค่ไหนแล้วหนอ” มนุษย์ตัวน้อยรำพึงขณะแหงนมองดวงดาว
โลกตัวโตโคลงหัวเบา ๆ ก่อนตอบสหายรักด้วยรอยยิ้ม

“ฉันทเฝ้าดูเธอทุกครั้งที่คุณแหงนมองท้องฟ้า ... แต่นี่เป็นครั้งแรกเลยนะที่เราได้นั่งมองดวงดาว
ด้วยกัน”

ของฟรีไม่มีในโลก เป็นคำพรั่ำร่ำพันของนักเศรษฐศาสตร์มาหลายยุคหลายสมัย และพวกเราเองก็ยอมเชื่อว่าเป็นเช่นนั้น

‘ของฟรีมีในโลกสิ’ หนึ่งในมดตะนอยที่กำลังเดินขวั่วไขว่เป็นริ้วแถวกล่าว

‘ใช่แล้ว บางอย่างแค่เรานั่งเฉย ๆ ก็ได้มาฟรี ๆ’ กระจ่ายพันธุร์ออฟตัวกลมสีน้ำตาลในกรงสีฟ้าพูดเสริมขณะแหะอาหารที่เจ้าของยื่นส่งให้ มันคงหมายถึงอาหารในปากมันนั่นเอง

ฝนเริ่มตั้งเค้ากลางฤดูหนาว เจ้าของกระจ่ายจึงหิ้วกรงกระจ่ายเข้ามาในชานบ้านซึ่งปกคลุมด้วยหลังคาขนาดย่อมแต่ป้องกันฝนสาดได้ดีเยี่ยม ในกรงที่หิวมามีกระจ่ายอยู่ด้วย ไม่ได้หิวมา แต่กรง ดังนั้นกระจ่ายจึงไม่เปียกฝน เจ้าของกระจ่ายผิวปากอย่างอารมณ์ดี และเชื่อว่า ‘ฝน’ เป็นสิ่งหนึ่งที่มดตะนอยและกระจ่ายกล่าวว่าเป็นของฟรีที่มีในโลก

เจ้าของกระจ่ายยังนั่งอยู่นอกบ้านรอให้ฝนเม็ดน้อย ๆ ตกเหมะลงมา บนพื้นเพราะเจ้าของกระจ่ายแอบชอบน้องน้ำฝน แต่ฝนในเมืองโดยเฉพาะเมืองกรุงเทพ ฯ มักจะถูกเรียกว่าฝนกรด ซึ่งเป็นคนละฝนกับที่เจ้าของกระจ่ายแอบชอบ ถึงกระนั้นฝนกรดก็เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ต้นไม้ใบหญ้าในเมืองเจริญเติบโต เจ้าของกระจ่ายอดคิดไม่ได้ว่าต้นไม้ต้องการน้ำ ดิน อากาศ ส่วนสัตว์น้อยใหญ่ต้องการน้ำ อาหาร อากาศ ที่หลบฝนและลมหนาว แต่เจ้าของกระจ่าย กับเพื่อนในสปีชีส์เดียวกันมักต้องการมากกว่านั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เจ้าของกระจ่ายเริ่มรู้สึกละอายใจที่ตัวเองมีความต้องการมากกว่ากระจ่ายอ้วนจอมตะกละซึ่งเขาเป็นเจ้าของตัวนี้

กระจ่ายอ้วนสีน้ำตาลจ้องมองคนที่ให้อาหารอยู่ทุกวันตาแป๋ว แล้วจิบปากจิบคอพูดว่า

‘วันหลังอย่าบอกว่าคุณตะกละอีกหละ’

ฝนตกลงมาพอเป็นพิธีช่วยชำระซีโคลบนใบไม้ไปได้บ้าง แต่คงไม่ใช่กับต้นไม้ใหญ่ ช่อน้อยใหญ่ทั้งหลาย ที่อยู่ต่ำลงไปจนเกือบจะติดดิน พยานก็คือพื้นซึ่งเจ็งบองไปด้วยหย่อมโคลน อาจเฉอะแฉะแต่ กระจ่ายอ้วนและเจ้าของกระจ่ายไม่ได้รับความเปียกชื้นใด ๆ จากฝนแม้แต่น้อย

หลังคาบ้านทำหน้าที่ของมันได้เป็นอย่างดี อากาศหลังฝนหยุดจะมีกลิ่นของดิน และใบไม้จาง ๆ ทำให้รู้สึกเหมือนกำลังอยู่ในส่วนหนึ่งของชนบท แต่ความรู้สึกที่เป็นชนบทจริง ๆ นั้นเจ้าของกระท่อม รวมถึงกระท่อมเอง ก็แทบจะจำไม่ได้ว่าเป็นอย่างไร เพราะทั้งคู่ไม่ได้มีโอกาสอยู่ในชนบทนานนัก ซ้ำยังต้องอดสู้อยู่ในเมืองที่แออัดแห่งนี้ช่วยไม่ได้ เจ้าของกระท่อม และกระท่อมจึงทำได้แค่หายใจเอาความรู้สึกชนบทปลอม ๆ เข้าไปให้สมควรแก่ความจุบอด

‘เจอของฟรีอีกอันแล้ว!’ มดตะนอยที่หลบฝนอยู่ด้วยกันโพล่งออกมา

กระท่อมอ้วนสีน้ำตาลทำท่าทางตื่นตระหนก แต่เจ้าของรู้ว่ากระท่อมอ้วนแกล้งทำเพื่อเรียกร้องความสนใจ เจ้าของกระท่อมจึงปล่อยให้กระท่อมอ้วนทำท่าทางตกใจต่อไปโดยไม่ใส่ใจ ตอนนี้สมองของเขากำลังจับจ้องอยู่ที่คำพูดของมดตะนอย

ของฟรีที่มดตะนอยว่าคืออะไรกัน? เจ้าของกระท่อมเริ่มคิดประมวลผลหาคำตอบ และด้วยความที่เขาเป็นสิ่งที่มีชีวิตในสปีชีส์ที่มีสมองใหญ่โตที่สุดในโลกเมื่อเทียบกับขนาดตัว จึงคงไม่ยากนักที่จะหาคำตอบออกมาได้ เจ้าของกระท่อมคิดออกแล้ว จึงกระหึ่มยิ้มย่องในใจแล้วหันไปลองแจ้งกระท่อมอ้วนดูบ้าง

กระท่อมอ้วนเห็นเจ้าของลงภูมิก็ ทำท่าเล็กน้อยแอบส่งซิกไปยังมดตะนอย แต่มดตะนอยผู้ซื่อสัตย์เห็นการโก่งอย่างโจ่งครึม (ภาษาไทยที่ถูกต้องคือ โจ่งแจ้ง) ของกระท่อมอ้วน แล้วรับไม่ได้ จึงพูดออกมาดัง ๆ ให้สาแก่ใจว่า

‘ก็อากาศที่หายใจเข้าไปอยู่นี่ไง’

แม้จะเสียฟอร์มไปบ้างแต่กระท่อมอ้วน ก็กระจ่างซัดในคำตอบ ที่สงสัย ถึงตอนนี้กระท่อมอ้วนคงนอนตายตาหลับแล้ว เพียงแต่เจ้าของกระท่อมยังไม่ยอมให้กระท่อมอ้วนตาย นั่นอาจเพราะกระท่อมอ้วนยังไม่เคยผลิตกระท่อมตัวอื่นออกมา หรือเพราะเจ้าของกระท่อมเริ่มตระหนักว่า สิ่งที่ได้มาโดยไม่ต้องเสียอะไร ยังมีอีกมากมาย เขาจึงถือโอกาสอธิบายเพิ่มเติมให้ทั้งสองฟัง ก่อนจะกลับเข้าไปนอนในบ้าน

‘แสงแดด’ ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่โลกให้เรามาฟรี ๆ เขากล่าว

มาถึงตอนนี้ มดตะนอยค่อนข้างไม่เห็นด้วยกับ เจ้าของกระต่าย แม้แต่กระต่ายอ้วนก็คิด เช่นเดียวกัน ทั้งสอง แย้ง ว่าแสงแดดมาจากดวงอาทิตย์ ไม่ใช่โลก เจ้าของกระต่ายจึงชี้นิ้วขึ้น ท้องฟ้าเพื่อให้ทั้งคู่มองตาม เขากวาดมือรอบ ๆ ดวงอาทิตย์ที่อยู่ไกลออกไป ซึ่งอาจจะเห็นเพียง ก้อนเมฆกับแสงแดดที่ทะลุทะลวงผ่านลงมา เจ้าของกระต่ายซึ่งตอนนี้กำลังจ้องจะเป็นเจ้าของ มดตะนอยด้วยอธิบายต่อไปว่า แสงแดดที่ส่องลงมายังพื้น โลกนั้นเป็นแสงแดดที่มีความแรง เหมาะสมจากการรองรับของชั้นบรรยากาศโลก ซึ่งนั่นทำให้ทำไมกระต่ายยังเป็นกระต่าย และมด ตะนอยยังเป็นมดตะนอย ไม่กลายเป็นกระต่ายเผา หรือมดตะนอยตากแห้ง

กระต่ายเผา กับมดตะนอยตากแห้งรู้สึกหวาดเสียวที่เห็นภาพตัวเองกำลังไหม้เกรียม แต่ก็ โลงใจที่มันเป็นแค่เรื่องสมมติ เมื่อเห็นว่าทั้งสองเข้าใจดีแล้ว เจ้าของกระต่ายและว่าที่เจ้าของมด ตะนอยก็ลุกจากที่นั่งหินอ่อน ก่อนบิดเอวไปมาพร้อม โบกมือรำลาเพื่อนตัวน้อย กลับเข้าไปจับใน บ้านตามความต้องการข้างต้น เขาว่าการนอนเป็นความต้องการพื้นฐานของสัตว์โลก จึงงีบนอน ได้อย่างสบายใจโดยไม่ตะจิตตะขง

กระต่ายอ้วนสีน้ำตาล ที่มีอคติฉายาจอมตะกละ เริ่มม่วงเช่นเดียวกับเจ้าของกระต่าย เลยถือ โอกาสยึดกายให้ยาวเหยียดภายในกรงสีฟ้าก่อนเข้าสู่นิทรา ส่วนมดตะนอยที่เจ้าของกระต่ายเริ่ม โมเมเอาว่าเป็นเจ้าของไปแล้ว ก็กำลังเดินหาอาหารตามหน้าที่ต่อไป

จิ้งจกสีขาวเผือกตัว เชื่องซึ่งกำลังติดแหมอยู่บน ผนังบ้านเจ้าของกระต่าย ฟัง บทสนทนา มาโดยตลอด ก็เกิดไอเดียร์ไสปิ้งปิ้งใต้ชั้น ไปยังจุดสูงสุดของผนังกำแพง แล้ว กวาดเท้าหรือตีน สูญญากาศ เกาะเกี่ยวขึ้นไปบนหลังคาบ้าน เป้าหมายคือจุดที่สามารถรับรู้ พลังของชั้น บรรยากาศ อันไร้ขอบเขตได้วยคยั้ง เมื่อมาถึงยังที่หมาย คุณจิ้งจกตัวละครใหม่ของเรื่องนี้ก็สุดลมหายใจเข้า ปอดอย่างช้า ๆ เนิบนาบ พร้อมกับปล่อยให้ผิวหนังเปลี่ยนสีสัมผัสแสงแดด อ่อน ๆ ที่สาดส่องลง มา สีผิวขาวซีดของคุณจิ้งจกกำลังจะเปลี่ยนเป็นสีเดียวกับหลังคาที่เกาะอยู่ และ ณ วินาทีนี้เองคุณ จิ้งจกก็ได้ชิมซับคุณค่าของฟรีที่โลกให้มาเช่นเดียวกับเจ้าของกระต่าย กระต่ายอ้วน และมด ตะนอย

คุณจึงจก เกาะหลังคา นิ่ง ๆ เพื่อ รับความรู้สึกนี้สักพัก แล้วค่อย ๆ ขยับร่างกายบอบบางแต่ บึกบึนลงมาจากหลังคา ขณะไต่กลับไปยังกำแพงเบื้องล่าง คุณจึงจกก็มีแผนการที่จะพาครอบครัว ออกมารับแสงแดดและไออุ่นของโลกอย่างพร้อมเพียงกันในวันพรุ่งนี้

.....

“เธอมีอะไรให้ฉันฟรี ๆ อีกรึเปล่า” มนุษย์คนหนึ่งถามเพื่อนตัวใหญ่ของเขาหลังอ่านเรื่องด้านบนจบ
“ฉันก็ให้เธอได้หมดทุกอย่างเท่าที่ฉันมีนั่นแหละ” โลกหันไปบอกเพื่อนตัวน้อยด้วยความเอ็นดู
“จริงหรือ” มนุษย์ผู้ซึ่งสงสัยอยากได้ยินคำตอบอีกครั้ง
“จริงสิ... และฉันก็ไม่เคยคิดตั้งเธอด้วยนะ” โลกยืนยิ้มพร้อมหัวเราะให้กับเพื่อนตัวน้อยของเขา
มนุษย์ตัวกระจ๋อรู้สึกตื่นตันอย่างบอกไม่ถูก “สักวันฉันจะตอบแทนเธอ” เขาสัญญากับ โลกอย่าง
หนักแน่น

วันที่ธรรมชาติหยุดเคลื่อนไหว...

โดย วิษ' แทนบุญ

ข้าว-ต้ม-มัด !!

“โรงชาย ” เป็นชื่อเรียกสถานที่ กินข้าว ของพวกเรา (หมายถึง นักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น) ย่อมาจากโรงอาหารชาย ตั้งอยู่ตรงข้ามกับหอพักนักศึกษาหญิง (หอ 26) อ้าว...แล้วทำไมเรียกโรงอาหารชาย

ก็เพราะว่า นักศึกษาชายหลายคน ชอบมานั่งมองนักศึกษาหญิงตากเสื้อผ้า และตากชุดชั้นใน เลยเรียกโรงอาหารนี้ว่า โรงชาย

บรรทัดข้างบนผมพูดเล่นครับ !

บริเวณนั้นนอกจากจะมีหอพักหญิงแล้วก็ยังมีหอพักชายอีกหลายหอเช่นกัน และหนึ่งในหอพักหญิงที่ติดกับหอ 26 นั้น ในอดีตก็เคยเป็นหอพักชาย จึงไม่แปลกใจถ้าเราพบ “โถฉี่” ในห้องน้ำของหอหญิงนั้น

....

กลับมาที่โรงอาหารชายมีร้านอาหารร้านหนึ่ง ขาย “ข้าวต้มมัด” และผมชอบกินมันมาก

ข้าวต้มมัด จะถูกห่อด้วยใบตอง

ทุกครั้งที่เวลาผมกินข้าวต้มมัด จะมีหมาตัวหนึ่งชอบมาเดินวนไปเวียนมารอบ ๆ โต๊ะที่ผมนั่ง มันอยากกินข้าวต้มมัดหรือ ?

.....

ใบตองกับขนมไทย ในสายตาผม มันเป็นสิ่งที่เกิดมาคู่กัน เหมือนดังเช่น
ภราดรกับนาตาลี หน้อยกับเคน และผมกับน้องแดงโม

เอ่อ...คู่หลังนี้ผมมั่วเอาเองครับ

แต่คู่กันอย่างไร ในที่สุดมันก็ต้อง จาก-กัน (หมายถึงใบตองกับขนมไทย)

ผมเริ่มเห็น ขนมไทย กับ กล่อง โฟม

ใครจะมานั่งปลุกต้นกล้วย และรอตัดใบตอง
เข้าร้านโชว์ห่วย จ่ายเงิน ซื้อกล่องโฟม ง่ายกว่าและสะดวกกว่า ไข่ใหม่ครับ

ไข่ !

เพราะ ง่ายกว่าและสะดวกกว่า นี้แหละ ที่ทำให้ใบตองเริ่มหายไป
ใบตองเป็นสิ่งที่ธรรมชาติสร้างขึ้น
นั่นคงจะไม่ผิดถ้าผมจะเขียนว่า
“ความง่ายกว่าและสะดวกกว่า นี้แหละ ทำให้ธรรมชาติเริ่มหายไป

.....

มันยังอยู่ที่เดิม

หมาที่วนไปเวียนมารอบๆโต๊ะผม

มันอยากกินข้าวต้มมัดหรือ ?

ผมแบ่งข้าวต้มมัด เศษ 1 ส่วน 4 วางลงบนใบตอง ให้มัน

.....

.....

ไม่ใช่แค่ใบตองที่หายไป

ถ้าลองนึกไปในอดีตอันไกลโพ้น... โน้น.... โน้นนนนน

กระเป่าผ้า ตะกร้าหวาย ก็หายไป

จ่ายตลาดแต่ละที “มีแต่ถุงพลาสติก”
ใครจะมา *เซย* หัว ตะกร้าหวายหรือถุงผ้า กันเล่า ??

ใช่ !!

ความคิดที่ว่า “*กูจะเซย*” ทำให้ ธรรมชาติเริ่มหายไป

.....

หมาตัวนั้น

มัน ไม่ได้กินข้าวต้มมัด

มันแค่ออกลีบตองที่ห่อข้าวต้มมัด

และรอเห่า เมื่อใบตองนั้นแห้ง

.....

ใช่ !!! ธรรมชาติเริ่มหายไป

.....

“ทำไมพวกเธอถึงเลิกใช้พวกใบตองห่อ” วันนี้โลกเอ่ยถามเพื่อนตัวน้อยก่อนบ้าง

“ก็กล่องพลาสติกมันสะดวกกว่าหนะสิ”

“แต่มันก็ย่อยสลายยากนะ ใคร ๆ ก็รู้” โลกกล่าวโต้แย้ง

“ใช่หะ! กว่าพลาสติกจะย่อยสลายหมดก็ใช้เวลาตั้งหลายร้อยปี แต่ตอนนี้ก็มีคนผลิตพลาสติกที่ทำ
จากธรรมชาติและย่อยสลายภายในไม่กี่วันแล้วนะ ไม่เป็นอันตรายด้วย” มนุษย์ตัวน้อยกล่าวอวด

“หรือ ดีจัง มีคนใช้กันเยอะรีเปล่า?” โลกถามต่ออย่างตื้นตัน

“ก็มีบ้างในประเทศที่ร่ำรวย แต่แทบจะไม่มีเลยในประเทศที่ยากจน เพราะมันแพงมากเมื่อเทียบกับ
พลาสติกแบบเดิม”

“ว่า ... คงต้องรอไปอีกสักพักสินะ” โลกกล่าว เขากวนใจให้วันที่ทุกคนหันมาใช้โฟมชีวภาพหรือ
กลับไปใช้ใบตองมาถึงไว ๆ

เมื่อคนเหงาสองคนมาพบกัน พวกเขาเหมือนรู้จักกันมาทั้งชีวิต...

ประโยคโรแมนติคบัดชบจากหนังสือเรื่อง ซึ่งก็จำไม่ได้แล้ว

แต่ก่อนที่คนเหงาทั้งสองคนจะมาพบกัน ย่อมมีใครสักคนหรือทั้งสองคนนั้นแหละที่เหงา และบางทีมันอาจจะเหงาบัดชบ... ในท่ามกลางความวุ่นวายของเมืองหลวง และคนส่วนหนึ่งเป็น โสด โสดเพราะไม่แต่งงาน คำว่าไม่แต่งงานหมายความรวมถึง ไม่ได้แต่งงานและไม่ยอมแต่งงาน ซึ่งกรณีแรก เหตุปัจจัยอาจจะมากมายจนทำให้ไม่ได้แต่ง แต่กรณีหลัง นั้นเป็นเพราะหัวใจเพียง อย่างเดียว...

ไม่รู้หรือว่าในกรณีของเราสองคน ใครเหงากว่ากัน และเราต่างก็ลืมไปแล้วว่าอะไรคือใจ ให้เราสองคนมาใช้ชีวิตด้วยกัน... ในความผิดแผกแตกต่างแทบทุกอย่างของชีวิต เว้นแต่เพียงความ เหงาเท่านั้นที่เราเหมือนกันสนิท...

“ผมบอกคุณก็ครั้งแล้วว่าเวลาไปทอปส์นะ ให้เค้าใส่มาในถุงใหญ่ถุงเดียวเลย หรือไม่คุณก็ เอาถุงผ้าไปด้วยจะได้ไม่ต้องใช้ถุงพลาสติก ผมรำคาญเสียงกรอบๆๆๆ ของมันเต็มที อ้อ แล้วไอพวกอาหารกล่องโฟมเนี่ย ได้โปรด เป็นไปได้อย่าซื้อมาได้มัย รู้ไหมว่าโฟมเนี่ย มันสร้างมลภาวะ ให้สิ่งแวดล้อมแก่ไหน ” และอีกสารพัดที่จะสรรหาเรื่องบ่นอยู่ได้ทุกวัน เขาซึ่งเป็นผู้ชาย แมน เต็มร้อย เป็นศิลปิน เป็นจิตรกรหนุ่มผมยาว (ดีหน่อยที่มันสะอาด) มันช่างขัดกับบุคลิกเหลือร้าย กับเรื่องจุกจิกทั้งหลายที่เขาเป็น...

“พระเจ้า คุณทิ้งขวดพลาสติกพวกนี้ลงขยะไปหน้าตาเฉย ทูน่าหัว ได้โปรดล้างมันก่อน แล้วค่อยหย่อนลงถังขยะแบบรีไซเคิล โอเค นี่ผมอุตส่าห์สรรสร้างงานศิลปะชิ้นเลิศเพื่อคุณแล้ว นะ” ซึ่งมันก็คือ ตะกร้าหวายสำหรับรับลูกบอลในกีฬาแชร์บอลที่เขาเอามาตัดแปลงเป็นถังขยะรีไซเคิล และเศษอาหาร

เธอไม่รู้หรือว่าเขาไปได้รับอิทธิพลเหล่านี้มาจากไหน บางทีอาจจะเป็นหนังสือเรื่อง...และถ้าจำไม่ผิด มันต้องเป็น An Inconvenient Truth หนังสือสารคดีของอดีตรองประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา อัล กอร์ (Al Gore) เป็นแน่...

แน่ล่ะ, จะมีกิจกรรมอะไรในเมืองหลวงให้ทำมากไปกว่าดูหนังสำหรับสองหนุ่มสาวที่เพิ่งรักกันนอกจากดูหนัง แล้วก็แจ๊คฟ็อดหนังที่คุณเป็นหนังสือสารคดี... ซึ่งเนื้อหาของหนังเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัววิกฤตการณ์สภาวะโลกร้อน หรือ Global Warming ในเรื่อง-มีการเปรียบเทียบปริมาณหิมะในอดีตกับปัจจุบันของสถานที่ต่างๆ ทั่วโลก เช่น เทือกเขาหิมาลัยกับเทือกเขาคิลิมันจาโร ซึ่งมีปริมาณหิมะลดลง ขั้วโลกเหนือกับขั้วโลกใต้ กระทั่งธารน้ำแข็งทั่วโลกที่กำลังละลาย แล้วก็เกิดภัยธรรมชาติตามมาไม่ว่าจะเป็น ฝนแล้ง น้ำท่วม และเกิดพายุหากโลกยังร้อนขึ้นเรื่อยๆ สุดท้ายแล้วแผ่นน้ำแข็ง หรือ Ice sheets ที่ขั้วโลกใต้และแอนตาร์กติกเหนือก็จะละลายหมด... เอะ, แต่ใครจะคิดว่าพ่อคุณทุนห้าวจะ “อิน” ขนาดนี้

“ยังไง ก็ต้องทิ้งอยู่ดี แล้วจะล้างให้เปลืองน้ำไปทำไม”

“เอ้า คุณนี่ก็...โอเค แม่ประหยัดแห่งชาติ ให้ดาวคุณไปหนึ่งดวง ในฐานะที่ช่วยกันประหยัดน้ำ” มองในแง่ดีอีก...

“แต่ผมว่าคุณเลิกซื้อผลิตภัณฑ์จากขวดพลาสติกเลยจะดีที่สุด”

“เฮ้ย นี่มันปีสองพันเจ็ดนะคุณ ใครจะมาถือกระบอกไม้ไผ่เดินโทงๆ คืม น้ำอ้อๆ อยู่นั่น”

“คุณก็ขี้ขำเหมือนกันนะ ผู้หญิงเค้าไม้โทงๆ กันหรอก... เออ ถ้ามันเลี้ยงไม่ได้ขนาดนั้น ก็อย่ากินน้ำเป็นดีที่สุด อ่ะ... ล้อเล่น อย่าทำตาเขียวปัด และตั้งท่าจะเถียงผม ความรักจะอยู่คู่เรา เพราะงั้น ยาหยี ไม่ต้องเถียงแล้วมาช่วยทำให้ผมของผมมันรู้สึกว่ามันน้อยเออะได้โปรด ผมรู้สึกว่ามันจะหิวไม่ลงแล้ว”

“สิน้ำมัน สิน้ำเงิน ติดอยู่เต็มหัวคุณ...”

“โอ้ว พระเจ้า สิน้ำเงินของสิน้ำมัน ร้ายกาจกว่าที่ผมคิดซิบเป็ง แต่ช่างหัวผมเออะ ผมไม่อยากรุงกับผมสักพัก แล้วไปหากิจกรรมที่ประหยัดไฟทำกันดีกว่า”

นั่นแหละ... เรื่องของเราสองคนละ น่าแปลกที่พวกเราก็ออยู่กันได้ อาจเพราะความรัก หรือ อาจจะไม่ใช่ เราต่างก็ไม่มีข้อสรุปในเรื่องนี้ ที่แน่ๆ เราไม่คิดจะหาข้อสรุป เพราะการใช้ชีวิต ร่วมกัน หลักสำคัญมีไม่กี่อย่างเท่านั้น แน่แน่นอน, หนึ่งในนั้นคือการยอมรับและให้อภัยซึ่งกันและ กันเสมอ ซึ่งน้อยนักที่คนยุคนี้จะมี จึงไม่แปลกที่การล่มสลายของชีวิตคู่จะขึ้นอยู่กับเหตุผลหลายๆ สองอย่างนี้ แค่คำว่า “ยอมรับ และให้อภัย” ถ้าทำได้จริง ก็ไม่ต้องมานั่งสงสัยว่าทำไมถึง “ยังโสด”

“คุณกำลังวาดรูปเกี่ยวกับอะไรคะ”

“อ้อ เซตนี้เป็นเรื่อง Global warming ยูโนว่า... ภาวะโลกร้อนนะ ออเดอรส์ตซิงจากมูลนิธิ ป้องกันภาวะเรือนกระจกแห่งชาติ”

“ทำไมเค้าเลือกคุณล่ะคะ”

“ก็ผมเจ๋ง”

“ฉันไม่ค่อยสนใจเรื่องนี้เท่าไรหรอก มันไกลตัวเกินไป”

“ใครบอก คุณนี้ตกข่าวเรื่อยเลย ไม่เจ็บมั่งหรือไง รู้ไหมว่า ตอนนี้เค้ารณรงค์เรื่องโลกร้อน กันแค่ไหน

บางประเทศสนับสนุนการเปลี่ยนมาใช้พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานลม แทนน้ำมัน ซึ่งเป็นสาเหตุ ของการเกิดคาร์บอนไดออกไซด์ หรือ CO₂ ที่เป็นสาเหตุหลักของการเกิดภาวะเรือนกระจก Greenhouse gases แล้วคุณคงไม่รู้แน่เลยว่า ภาวะโลกร้อนเนี่ยเกิดจากน้ำมือมนุษย์เกือบทั้งหมด โดยเฉพาะโรงงานอุตสาหกรรม ที่ใช้พลังงานไฟฟ้าและเชื้อเพลิงสูงมาก ทำให้การปล่อยก๊าซ คาร์บอนไดออกไซด์ สูงด้วย เป็นไง นอกจากจะหน้าตาดี แล้วผมยังฉลาดด้วยใช้ไหม”

“กว่าที่คิดเลยแหละ”

“หนังสือกองเป็นตั้ง ข้อมูลจาก Internet อีกเพียบ, ไม่ให้รู้ก็เกินไปแล้ว เออ นี่ผมเพิ่งไป อ่านเจอว่าเค้ามีคู่มือช่วยลดภาวะโลกร้อนฉบับสามัญชนด้วยนะ ยกตัวอย่างให้สุดที่รักของผม ทราบ...เช่น ลดการใช้รถส่วนตัว ลดขยะในบ้าน ลดการใช้พลาสติก เป็นไปได้ก็งดใช้กล่องโฟม ชะ และที่สำคัญ ประหยัดไฟ”

“ถ้าสมมติ คุณได้คอนเซปต์ สัตว์ป่า มาคุณจะทำยังไงคะ”

“ก็เข้าป่าสิ...คิดว่าผมจะเอามันเข้าบ้านหรือไง”

“ก็แค่แปลกใจ เห็นคุณอินกับเรื่องที่กำลังทำเสียเหลือเกินนี่คะ”

“อ๊ะ แต่ก็นั่นละนะ ขออีกหน่อย ตอนนี้สัตว์ป่าเองก็กำลังเผชิญกับปัญหาโลกร้อนเหมือนคนเลย ตอนนี้น้ำแข็งขั้วโลกกำลังละลาย สัตว์ที่อาศัยแถบนั้นอย่างเจ้า Polar Bear นี่ใกล้จะสูญพันธุ์แล้วเพราะน้ำแข็งละลายแล้วเค้าไม่มีที่กระแทงจะยืน คุณนี่ก็อกใหม่ หมิขั้วโลกที่ชอบยืนอ้วนอยู่บนไอซ์ ชีทนะ ทีนี้ละ พอถึงอนาคตน้ำจืดลดลง ก็จะทำให้เกิดปัญหาเรื่องการเกษตร การประมง ปลาตาย สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมสูญพันธุ์ เกิดไฟไหม้ป่า น้ำท่วม พายุกระหน่ำซ้ำอีก เคียวพวกเราก็ตายกันหมดเหมือนกัน”

“คุณไม่เหมาะกับมาคนักอนุรักษ์เลยจริงๆ”

“ผมก็เป็นแบบนี้แหละ เป็นไปตามสถานการณ์ ปรับตัวให้เข้ากับโลกที่อาศัยอยู่ แต่เรื่องถุงพลาสติกนี่เป็นนิสัยของผมมานานแล้ว ผมไม่ชอบเสียงของมัน เหมือนโรคจิต ยิ่งดึกๆ กำลังหลับ แล้วใครทะเล่ทิ้งหัวถุงพลาสติกเข้ามาให้ได้ยินเสียง แกรกๆ ของมันนะ ผมจะโดนสิงร่างด้วยซาตานทันที... ตะสลบ นะฮะหิ”

“โรคจิตนี่นา”

“ผมล้อคุณเล่นน่า คุณสังเกตไหมละ เวลาไปซูเปอร์มาเก็ตนะ คุณซื้อของนะ เค้าจะแยกให้คุณแยกนี้ของกินได้ นี้ของกินไม่ได้ แต่ของทุกอย่างยังอยู่ในบรรจุภัณฑ์ของมัน ผมว่าใส่มาในถุงเดียวก็ไม่เห็นจะเสียหายอะไรสักนิด ประหยัดคือออกด้วยซ้ำ”

“ถ้ากินข้าวในกระถงไบตองได้คุณก็คงทำไปแล้วมั้งคะ”

“อ๊ะ อย่าประชดเชียวที่รัก มีโรงเรียนแถวๆ พระรามสองเนี่ย ปลุกฝังเด็กนักเรียนเรื่องสิ่งแวดล้อมตั้งแต่หัวเท่ากำปั้นเลย ร้านค้าที่ถูกเรียกว่าวันเดอร์แลน เค้าใช้ไบตองทำเป็นกระถงใส่อาหาร แล้วขวดพลาสติกนี่เค้าล้างก่อนนำกลับไปรีไซเคิลใหม่ ขยะก็แยกชัดเจนว่าอันไหนต้องไปเป็นปุ๋ยหมัก และอันไหนไปกับรถขยะ กทม”

“ทำไมคุณรู้คะ”

“ผมเคยเป็นครูศิลปะอยู่ที่นั่น”

“จริงหรือ ทำไมฉันไม่เคยเห็นคุณ”

“ผมก็ไม่เคยเห็นคุณ อ้าว... แล้วคุณไปทำอะไรที่นั่น”

“ฉันก็เป็นครูเหมือนคุณ”

“ตั้งสองปีแล้วนะที่ผมอยู่ที่นั่น”

“ฉันก็ออกจากที่นั่นมาสองปีแล้วเหมือนกัน ว่าแต่หลังจากนั้นคุณไปไหน”

“ผมไปเรียนต่อปริญญาโทที่อิตาลี ใครๆ ที่เรียนอาร์ตมา ก็ไปเรียนต่อที่นั่นกันทั้งนั้น”

“ฉันเปลี่ยนงานไปสอนมหาวิทยาลัย แล้วถูกส่งไปอบรมที่อิตาลี ตอนนั้นฉันเจอคุณที่เนเปิลส์”

“เยส มาตาม ผมจำคุณได้ เพราะคุณให้ผมวาดรูปแต่ไม่เอารูปกลับไปด้วย แล้วผมกลับเมืองไทย จัดนิทรรศการภาพเขียน ผมก็เลยเอารูปคุณขึ้นประจานซะเลย”

“และดูเหมือนตอนนั้นฉัน โศครหงา ไม่มีอะไรทำ ก็มันว่างนี่นา คนสวยแต่โศค ความโศคเดียวเลยกระซอกแซกเข้าหอศิลป์ แล้วไปเจอนิทรรศการคุณพอดี”

“ตอนที่ผมเดินเข้าไปทักคุณ คุณจำผมไม่ได้แต่ถามหาคนวาดรูปหน้าตาเฉย พอผมบอกว่าผมเนียแหละ คุณก็ทำหน้าตาเหมือนเห็นแบรท พิต แล้วยังยืนย่นอยู่นั้นแหละว่าจะเจอศิลปินให้ได้ คุณนี่โศครกล้าหาญเลย รู้ไหมนิทรรศการผมนะ มีจิตรกรชื่อดังทั้งประเทศแทบเดินชนกันเลยในวันนั้น”

“คุณขอที่อยู่ฉันไว้ แล้วบอกว่าเดี๋ยวจะให้ศิลปินติดต่อกลับไป ต่อมาไม่นานฉันก็ได้รับรูปตัวเองถึงบ้าน โรแมนติกเป็นบ้าเลย”

“ทำไมคุณถึงคิดว่าคนที่เขียนรูปไม่ใช่ผม”

“คุณดูดีกว่าตอนที่ฉันเจอครั้งแรก”

“ถ้าผมไม่เดินไปเคาะประตูบ้านแล้วบอกว่าตอนอยู่ที่นาโปลีนะ คุณไม่จ่ายตั้งค์ค่ารูป คุณก็คงไม่เชื่อว่าเป็นผม”

“เปล่า แต่คุณมายืนอยู่หน้าบ้านในเสื้อผ่าชุดเดียวกับที่ฉันเจอที่โน่น ผมสั้นกว่าเดิม แล้วยังทำทางก๊องๆ เหมือนตอนนั้นไม่มีผิด ฉันก็เลยจำได้”

“ที่รัก คุณรู้ไหมว่าผมลงทุนไปแค่ไหนกว่าจะทำให้ตัวเองย้อนกลับไปอยู่ในสภาพนั้นได้ ประเทศไทยร้อนนรกแตกแต่ผมต้องใส่เสื้อโค้ท แกรมผ่าพันคอเข้าไปอีก ที่แน่ๆ ผมต้องไปตัดผมออกให้สั้นลง แล้วยังถูกหาว่าบ้าอยู่สองครั้งในวันเดียว”

“ใช่ๆ ผ่าพันคอสีแดงแล้วก็หมวกไหมพรม ตกเป็นบ้าเลยล่ะ”

“จั้นระหว่างเราคงไม่ใช่เรื่องบังเอิญ หรือแค่ความเหงาพาเราสองคนมาพบกันแล้วล่ะ”

“แปลกดีนะล่ะ”

“ดูเหมือนเราจะยังมีอีกหลายเรื่องที่เกี่ยวข้องกันมาก่อน โดยที่เราไม่รู้... ไม่ใช่เพราะโลกมันกลม แต่เป็นเรื่องของพรหมลิขิต ชัวร์”

เรื่องเล่าเล็กๆ ของเราสองคน และยังเป็น “เราสองคน” ไม่ใช่ใครคนหนึ่ง คนเดียวเหมือนที่ผ่านมานั้นไม่รู้หรือว่าชีวิตของเขาผ่านอะไรมาบ้าง และมีช่วงเสียของเวลามากน้อยแค่ไหนที่เดินเฉียดไต่ระหว่างกัน สิ่งเดียวที่ฉันรู้คือ นับแต่ฉันไปฉันจะต้องล้างขวดพลาสติกก่อนทิ้งลงถังรีไซเคิล และถ้าหากต้องไปซูเปอร์มาร์เก็ต ถุงผ้าดิบหนาใบโตจากกิ๊วกา ที่เขาเป็นคนเขียนรูปเพิ่มลายให้เก๋ไก๋ขึ้นมา ดูเหมาะกับการเดินช้อปปิ้งไม่เบา...

“คุณอย่าลืมถอดปลั๊กกาต้มน้ำแล้วก็ปิดไฟในห้องนั่งเล่นด้วยนะ”

ทุกสิ่งทุกอย่างเริ่มจากสิ่งเล็กๆ แล้วร่วมมือกัน ไม่ว่าจะเป็ความรัก หรือการ “อนุรักษ์” ก็ตาม...

.....

“เรื่อง รักเรา รัก(ษ์)โลก ถูกเขียนเป็น 5 ตอนจบแล้วนะ”

“ว้าว ... ไปอ่านได้ที่ไหนเธอ”

“เข้าไปที่เว็บไซต์ของคาริกามณีเลย”

“...ขณะนี้ภาวะโลกร้อนได้ทวีความรุนแรงสูงขึ้น สังเกตได้จากอุณหภูมิเฉลี่ยของประเทศไทยในแต่ละ...”

“...ก่อนที่เราจะไปฟังเพลงเพราะๆ กันต่อในช่วงโหมงหน้า เรามีข้อมูลเกี่ยวกับภาวะโลกร้อนมาฝากกัน...”

“ถึงเวลาข่าวต้นชั่วโมงกันแล้วนะคะ กรมประชาสัมพันธ์ได้จัดตั้งโครงการร่วมรณรงค์ลดการใช้พลังงาน ลดมลพิษ เป้าหมายสู่การลดภาวะโลกร้อน ในวันเสาร์ที่ 22 กันยายน...”

“.....”

เสียงดีเจคนแล้วคนเล่าจากคลื่นวิทยุที่ถูกหมุนเวียนเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ด้วยฝีมือของโฮเฟอร์แท้กซ์ที่ฉันได้ยินโดยสารถู ทำให้ฉันเวียนหัวอยู่ไม่น้อย...

บ่ายของวันทำงานแท้ๆ แต่รถราบนถนนย่านใจกลางเมืองแห่งนี้ก็ไม่มีทีท่าว่าจะบางตาลง รอบด้านมีแต่อาคารสูงๆ เต็มไปหมด แล้วยังมีเส้นทางเดินรถไฟฟ้าพาดผ่านท้องฟ้าสีครามยามแสด หน้ามองวิวทิวทัศน์อีก มันมาอยู่ตรงนี้ได้ก็คงเป็นเพราะเหตุผลของความสะดวกสบาย และเป็นเครื่องหมายของผู้เจริญแล้วในสังคมเมืองนั่นเอง

ฉันถึงจุดหมายปลายทาง ณ ห้างสรรพสินค้าชื่อดังแห่งหนึ่งที่เพิ่งจะเปิดได้ไม่นาน และถ้าไม่มีเหตุผลกลใดในเรื่องงาน ฉันคงไม่คิดจะมาเดินเล่นที่นี่แน่...

กว่าจะเสร็จธุระก็เย็นย่ำ กว่าจะกลับบ้านวันนี้คงมืด... ฝนตกอีกแล้ว ชอบตกตอนเย็นๆ ทุกที ทำไมหนอ?

หลังจากที่เตร็ดเตร่หาอะไรกินรองท้องมาบ้าง ฉันนั่งรอฝนบางตาง ก็ตรงแถวๆ หน้า
ห้างสรรพสินค้าชื่อดังนั้นละ เอ๊ะ... แล้วใครมาลืมหิ้งสื่อไว้ตรงนี้นะ สงสัยทำหล่นไว้ ฉัน
พยายามมองหาเจ้าของ เคียวคงกลับมาตามหาละ ยืมอ่านแก้เซ็งก่อนแล้วกัน

ก็ด้วยอาชีพกองบรรณาธิการอย่างฉัน เกี่ยวพันกับเรื่องของหนังสือหน้าหาคตลอด เมื่อพบเจอ
หนังสือที่โดนๆ แล้วละก็ อดที่จะหยิบมาเปิดอ่านเสียไม่ได้

“โลกร้อน ทุกสิ่งที่เราทำเปลี่ยนแปลงโลกได้เสมอ” คือชื่อหนังสือเล่มนี้ ฉันเปิดอ่านไปเรื่อยๆ แล้ว
มันก็ช่วยย้ำว่าเรื่องโลกร้อนที่หลายๆ หน่วยงานร่วมรณรงค์กันอย่างครึกโครมตลอดปี เป็นเรื่องที่
ใกล้ตัวเรามาก หากได้รับรู้ข้อมูลเชิงสถิติ หลายคนอาจจะอดหวั่นไหวไม่ได้กับปรากฏการณ์ที่
กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต โดยการคาดการณ์ของนักวิจัยที่เกี่ยวข้องจากทุกสาขา

www.google.co.th มีข้อมูลเกี่ยวกับ “ภาวะโลกร้อน” กว่า 70 หน้า (นี่เฉพาะหน้าภาษาไทย) แต่มีผู้
ตระหนักถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นน้อยมาก เมื่อเทียบกับกลุ่มคนที่ตั้งใจจะรณรงค์เรื่องนี้อย่างจริงจัง

ฉันอ่านหนังสือ “โลกร้อน ทุกสิ่งที่เราทำเปลี่ยนแปลงโลกได้เสมอ” จบภายใน 20 นาที... หัวใจฉัน
เต้นเร็วขึ้นเล็กน้อยกับข้อมูลที่ฉันเพิ่งเสกเข้าไป ความตั้งใจเล็กๆ บางอย่างสะท้อนขึ้นมาในหัวใจ
อย่างน้อยคืนนี้... ฉันคงไม่นอนคลุมโปงเปิดไฟทั้งคืน
อย่างน้อยคืนนี้... ฉันคงไม่เสียบปลั๊กโทรทัศน์ทิ้งไว้
อย่างน้อยคืนนี้... ฉันคงจะงดอาบน้ำอุ่น

ฉันนั่งอยู่ตรงนั้นประมาณเกือบ 1 ชั่วโมงแล้ว หนังสือเล่มนี้คงไม่ได้ถูกเจ้าของลืมหิ้งไว้ แต่หนังสือ
เล่มนี้คงถูกทิ้ง... ทิ้งไว้พร้อมกับจิตสำนึกที่ไม่ต้องการรับรู้ถึงเรื่องราวอันน่าหวาดหวั่น

จะว่าไปแล้วหนังสือเล่มนี้ก็ดูขัดแย้งกับที่ที่มันอยู่... เรื่องราวของวิกฤตการณ์โลกร้อน วอนขอให้
ช่วยประหยัดพลังงาน วางอยู่ ณ ห้างสรรพสินค้าที่เปิดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำกว่า 10 ชั่วโมงต่อ
วัน พร้อมกับการเปิดไฟสว่างไสวในทุกซอกทุกมุม...

คิดดูอีกที... ถ้าฉันหยิบหนังสือเล่มนี้กลับบ้านก็คงไม่ผิดอะไรนัก อย่างน้อยฉันก็รู้ว่าใครที่ควรจะได้
ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ต่อจากฉัน มันคงมีค่ามากกว่าที่จะต้องถูกเก็บไปทิ้งหรือซุกไว้ที่ไหนสักแห่ง

ฉันเดินทางกลับบ้าน... ฝนบางตา... บนถนนหลวงมีน้ำเจ็มนองเป็นระยะ... ลมไม่พัดไหวแม้แต่
น้อย...

ไฟสัญญาณจราจรยังคงเปลี่ยนสลับผลัดไปมาอย่างต่อเนื่อง แต่ไม่ได้ทำให้รถราที่ขยับไขว่เคลื่อน
ตัวได้ไวขึ้น

รถประจำทางคันที่ฉันโดยสาร มีคนเบียดเสียดอย่างหลวมๆ

รถยนต์ส่วนบุคคลแต่ละคัน ต่างก็มีกิจกรรมให้ทำระหว่างรถติด

บ้างใช้เวลาระหว่างนี้... หารรยากาศเพลงเพราะๆ แอร์เย็นๆ

บ้างใช้เวลาระหว่างนี้... อยู่กันพร้อมหน้าทั้งครอบครัว

บ้างใช้เวลาระหว่างนี้... อยู่กับคนรักให้หายคิดถึง

ทำให้ฉันคิดว่า...

เพราะความศิวิไลซ์เหล่านี้หรือเปล่าหนอ ทำให้วิถีชีวิตคนเมืองเปลี่ยนแปลงไป

เพราะความต้องการด้านวัตถุหรือเปล่าหนอ ทำให้มนุษย์ยอมเครียด ยอมกดดัน และไม่รู้จักปล่อย
วาง

เพราะความต้องการเป็นผู้เจริญแล้วในสังคมเมืองหรือเปล่าหนอ ทำให้โลกร้อน...

สำหรับฉัน... หนังสือเล่มหนึ่งทำให้ฉันนึกถึงการกระทำของตัวเอง ภาพของกิจวัตรประจำวัน
ในการดำเนินชีวิตผุดขึ้นในหัว มีบางอย่างที่ทำให้ฉันรู้สึกว่าการกระทำแบบนี้เป็นเรื่องใกล้ตัว

เพราะฉันรู้สึกว่าจะ... ฝนตกยาวนานติดต่อกันหลายเดือนมาแล้ว

เพราะฉันรู้สึกว่าจะ... มีภัยพิบัติทางธรรมชาติเกิดขึ้นบ่อยครั้ง และทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

เพราะฉันรู้สึกว่าจะ... ฤดูหนาวที่เคยสวยงามหายไปแล้ว

เพราะฉันรู้สึกว่าจะ... ต้นไม้ที่เคยมีดอกโรยร่วงโรยช่วงสอบปลายภาคขยับเวลาผลิดอกเร็วขึ้น

เพราะฉันรู้สึกว่าคุณ... มีโรคร้ายไข้เจ็บสายพันธุ์ใหม่ๆ มากุคคามคนในประเทศของฉัน

หากเราเปลี่ยนบางสิ่งเพื่อบ้านที่เราอยู่ได้ เราก็สามารถเปลี่ยนบางอย่างเพื่อโลกได้เช่นกัน
แม้ ณ วินาทีที่คุณได้อ่านบทความนี้อยู่ ความเปลี่ยนแปลงต่างๆ บนโลกก็ยังเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

สำหรับคุณแล้ว... อะไรหนอจะเป็นสิ่งที่ทำให้ลูกศิษย์รักโลกใบนี้ หรือจะรอให้ทุกอย่างสายเกินไป

.....

ความรักที่หมุนโลก (Love will never die)...

โดย ลำนำ น่าน

ฉันหลับไหลอยู่ในความเงียบงัน
อยู่กลางความโศกศัลย์ร่วมสมัย
อยู่กับรสชื่นขมลมหายใจ
อยู่กับความศิวิลซ์อันนฤยสาธารณ์

ขอฉันเขียนเรื่องราวแห่งความรัก
ที่จำหลักในดวงใจแสนอ่อนหวาน
เขียนถึงอารยธรรมและตำนาน
รำพึงถึงอนันตกาลแห่งความรัก

มิใช่รักอย่างมนุษยชาติ
อันตื่นคาสแสวงหาค่าประจักษ์
รักของฉันเหนือละมุนกรุ่นความภักดี
สัญลักษณ์ความหมายอันนิรันดร์

ฉันรักวาทัญญาตาแห่งป่าไม้
เอือน้ำใจสู่มนุษย์ทุกภพฝัน
ปรงอากาศธาตุชีวิตนิมิตชีวัน
เพื่อกำนำชชาวโลกผู้โชคดี

สุนทรียภาพอื่นใดในแคว้นหล้า
มีอาจเทียบรักพนาอรัญวาสี
ผู้รังสรรค์ทิพยธาตุหยาดชีวี
ผู้นิมิตพนาลีสุนทรียะแผ่นดิน

รักของนั้นอยู่ในอณูลมหายใจ
ของเรียวหญ้าไม้ไผ่บกไพรผิน
ในกระแสมล่องธาราริน
อยู่ในอกธรณินอันจาบัลย์

ธรณินเปล่งลมใจให้สรรพชีพ
ให้ดอกไม้ล้านกลีบสยายฝัน
เก็บตำนานครรลองของวัยวัน
จีระไนเพชรสุวรรณประเพณี

ฉันรักมหาสมุทรรัตนากร
เกลียวคลื่นสีทันดรคีรีศรี
ผู้การุณย์จุนเจือเอื้ออารีย์
หยาดปฐวีวาริวรณ

ฉันรักแสงตะวันเช้าวันใหม่
อุ่นละมุนอุ่นไอเมื่อโลกหมุน
รักแสงจันทร์ผันคำบอกวันบุญ
รักธรรมคุณธรรมชาติवादมรรคา

ฉันขอมอบกลิ่นหอมแห่งรักนี้
พร้อมไมตรีให้อบอวลหวานลมป่า
เป็นสื่อใจสู่ใยบางกาลเวลา
ตราบฟากฟ้าอวสานบูรณกาล

ความรักฉันรำฟอนอ่อนทู่งข้าว
ในท้องนาหน้าหนาวพรารวงไหว
ผู้ขุนโลกด้วยชีวิตราบสิ้นวัย
เกิดแล้วดับทัพรอยไถทุกฤดู

ฉันมีอาจารย์มนุษย์ชาติ
ผู้ผงาดเหนือกฏนำอศุ
หลงบทบาทขาดธาตุกตัญญู
วรรณสุนแสนห้เหล่าชาย

ฉันเฝ้ามองอยู่ในความเงียบงัน
เห็นมนุษย์นิมิตฝันอันหลากหลาย
เห็นผู้คนทอดทิ้งรอความตาย
เห็นจุดหมายวัฒนาป่าเทคโนฯ

ฉันเดินมาบนทางสร้างขนาน
กับผู้คนหลายล้านบ้านอักโ
ความรักฉันงามอะคร้าวราวมโน
จิตภิญโญลึกรู้อยู่ข้างใน

ความฝันใดในแคว้นแดนมนุษย์
จักโชนจุดอารยธรรมนำสมัย
ปราศจากธาตูป่มลมหายใจ
ความสำเร็จนั้นไซ้รักก็เท่านั้น

คุณณีเกิดคุณณีต่อธรรมชาติ
เพื่อคืนน้ำลมอากาศธาตุงสร้างสรรค์
เป็นรักแท้หมุนโลกอยู่นิรันดร์
สิ้นอากาศไฟฝันก็อันตรธาน

ท่ามกลางความเป็นไปแห่งความวัฒนาของมนุษยชาติ เราอาจหลงลืมไปกว่าวิกฤตการณ์ด้านสิ่งแวดล้อมนั้นกำลังรุนแรง ทั้งดิน น้ำ ลม ไฟ และอากาศธาตุกำลังป่วยหนัก ที่เราอาจลืมไปว่าดิน น้ำ ลม ไฟ และธรรมชาติเหล่านี้ ก็คือต้นธาตุแห่งการมีชีวิตอยู่ของโลกและมนุษย์

น้ำมันที่หมุนโลกก็เกิดจากธรรมชาติ อีกน้ำบาดาลและออกซิเจนเล่า เพราะอัจฉริยภาพแห่งการสร้างของธรรมชาติมิใช่หรือที่เอื้ออำนวยในการพัฒนาต่างๆ ด้านของมนุษย์ จะมีประโยชน์อันใดหากปราศจากต้นไม้ผู้กั้นอากาศ ปราศจากสายน้ำไร้สารเคมีให้ผลิตน้ำประปา ปราศจากฝนรินที่ให้แก่ธรรมชาติพืชของงามไสว และปราศจากชีวิตเมื่อวันดอกฝืนผลิ..

ความรักในมิติข้าพเจ้าจึงอยู่ที่การรักษาทรัพยากรให้คงอยู่นิรันดร์ เป็นความรักที่ขับเคลื่อนชีวิตและพลโลกให้ผาสุก หาใช่รักในการที่พัฒนาแต่ด้านวัตถุเพียงฝ่ายเดียว

และเพราะว่า... เรามิใช่เจ้าของฟ้าอวกาศ
โลกธาตุทั่วสิ้นทุกสรรพสวรรค์
มนุษย์มีเขตนกมิตตะวันตก
แม้แต่เมื่อดทราชนันสักฐิติ
(ปณิธานกวี อังคาร กัลยาณพงศ์)

.....

“พ่อไปทำงานแล้วนะแม่”

สิ้นเสียงลูขมก็ลุกจากโต๊ะอาหาร เดินไปหยิบหมวกสานใบเก่ามาถือไว้ในมือ เงยหน้าขึ้น มองพระบรมฉายาลักษณ์ในหลวงที่แขวนไว้เหนือประตูบ้าน แล้วยกมือไหว้ ก่อนจะเดินออกจากบ้านไปยังจักรยานเก่าคันเก่งที่ใช้เป็นพาหนะคู่ใจจะไปทำงานการโรงในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง ที่อยู่ห่างจากบ้านประมาณ 10 กิโลเมตร

คล้อยหลังลูขมไม่ทันไร ป้าน้อยก็หันมาเห็นว่า ลูขมผู้เป็นสามีลืมปิ่นโตอาหารกลางวัน เอาไว้

“วรรณเคี้ยวก่อนไปทำงานแวะเอาปิ่นโตข้าวกลางวันไปให้พ่อที่โรงเรียนด้วยนะ ลืมไว้อีกแล้ว” ป้าน้อยบอกลูกสาวที่กำลังเตรียมตัวออกไปจากบ้าน

“ประจำเลยนะพ่อ อ้าวแล้วปิ่นโตเก่าอะไรทิ้งไปแล้วหรือแม่ ทิ้งไปได้ซะก็ดีเหมือนกัน เก่าจะตาย ใช้มาก็หลายปีแล้ว หวงของไม่เข้าท่า หนูจะซื้อกล่องโฟมมาให้ก็ไม่เอา กินเสร็จก็ทิ้งได้เลย ไม่ต้องเก็บมาล้างให้วุ่นวายอีก”

ป้าน้อยยิ้มอย่างใจเย็น มองลูกสาวด้วยความรัก

“พ่อเขาไม่อยากใช้กล่องโฟม เขว่ามันเป็นขยะที่ทำให้โลกของเราร้อนขึ้นทุกๆ วัน”

“แค่โฟมวันละกล่อง มันจะทำให้โลกร้อนได้มากมายอะไรนักหนา ต้องโทษพวกอุตสาหกรรมขนาดใหญ่โน่น พวกนั้นนั่นแหละตัวการสำคัญ เรามันก็แค่คนตัวเล็กๆ ช่วยไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาหรอกแม่”

วรรณพูดตามความคิดของตัวเอง

“หนูไปนะคะแม่ เคี้ยวสายรถจะติด ไม่รู้ฝนจะตกอีกทีเปล่า น้ำมันจะเข้าฤดูหนาวแล้ว ทำไม่ฝนยังตกไม่หยุดอีกก็ไม่ น่าเบื่อจริงๆ เลยนะแม่”

วรรณคว้าปิ่นโตของพ่อถือไปที่รถเก่งคันใหม่ที่เพิ่งซื้อไม่ได้ไม่ถึง 2 เดือนด้วย

น้ำพักน้ำแรงของตัวเอง ทุกครั้งที่ขึ้นมานั่ง เธอจะรู้สึกภูมิใจอย่างบอกไม่ถูก เพราะอย่างน้อยเธอก็

ไม่ต้องลำบาก โหนดเมล็่เบียดกับคนอื่นๆ ในรถเมล็่ที่แน่นเป็นปลากระป๋อง แคมอากาศก็ร้อนจนแทบจะเป็นลม กว่าจะไปถึงที่ทำงานได้ในแต่ละวัน ไม่ต่างกับการทำสงครามแย่งชิงพื้นที่บนรถเมล็่

วรรณขับรถออกมาจากซอย แล้วก็เลี้ยวเข้าปั้มน้ำมันที่เดิมเป็นประจำ

“95 เต็มถังละ” วรรณบอกพนักงาน แล้วหันไปดูป้ายบอกราคาน้ำมันประจำวันนี้ แล้วก็ต้องตกใจ

“น้ำมันขึ้นลิตรละ 40 สตางค์อีกแล้ว !!! เดือนนี้น้ำมันหมดค่าน้ำมันไป 3 พันแล้วนะ จะขึ้นอะไรกันหนักกันหนาละเนี่ย”

วรรณบ่นกับตัวเอง แต่ก็ต้องเติมอยู่ดี เพราะยังไ้รถของเธอก็ต้องใช้น้ำมันในการขับเคลื่อนอยู่แล้ว เบงค์พันใบสุดท้ายในกระเป๋าถูกหยิบออกไปจ่ายค่าน้ำมัน เงินทอนเหลือกลับมาเพียงเบงค์ร้อยแค่ 3 ใบเท่านั้น

วรรณมองเงินในมือแล้วก็ถอนหายใจออกมาดังๆ ด้วยความเหนื่อยใจ

จากปั้มน้ำมัน ไปถึงโรงเรียนที่พ่อของวรรณทำงานอยู่ใช้เวลาไม่ถึง 10 นาที วรรณจอดรถแล้วหยิบปิ่นโตของพ่อเตรียมเดินไปที่ห้องพักของภารโรง แต่ยังไม่ทันที่จะได้เดินไป วรรณก็เห็นว่าพ่อกำลังยืนอยู่กับครูคนหนึ่ง ท่าทางเหมือนว่าครูกำลังว่ากล่าวอะไรพ่อของเธออยู่ วรรณจึงค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้ๆ เพื่อฟังเรื่องราวที่เกิดขึ้น

“มีคนมารายงานผมว่า ลูกยมไม่ยอมเผาใบไม้ แค่กวาดมากองสุ่มๆ ไว้รู้ไหมครับว่ามันทำให้โรงเรียนของเราดูสกปรก มันเสียภาพลักษณ์โรงเรียนเอกชนอันดับต้นๆ ของประเทศนะครับ ลูกยม” น้ำเสียงของครูกระด้าง ไม่พอใจ

“ผมว่าจะขุดหลุมแล้วเอาใบไม้พวกนี้ใส่ลงไป ปล่อยให้มันเน่าเปื่อยไปเองครับ การเผาใบไม้ทำให้เกิดมลภาวะเป็นพิษ แล้วก็เป็นการเพิ่มปัญหาโลกร้อนด้วยนะครับคุณครู ” ลูกยมตอบกลับไปยังสุภาพ

“ไม่ต้องมาสอน ผมไม่สนใจเรื่องโลกร้อนโลกแตกอะไรนั่นหรอก ผมสนใจภาพลักษณ์ของโรงเรียนเรามากกว่า ว่ามันจะดูไม่ดีในสายตาผู้ปกครองแล้วก็คนที่ผ่านเข้าออกโรงเรียนของ

เรา เพราะฉะนั้นวันนี้ลุงยมจัดการเผาใบไม้แล้วก็ขยะทั้งหมดที่มีอยู่ให้หมด ไม่อย่างนั้นผมคงต้อง
รายงานให้ท่านอาจารย์ใหญ่ทราบ ว่าลุงยมบกพร่องต่อหน้าที่ ลุงยมคงไม่ยากมีปัญหาอะไรใหม่ ”
ครูจ้องหน้าลุงยมอย่างเอาเรื่อง แล้วก็เดินจากไป แต่ยังไม่วายบ่นออกมาดังๆ ว่า

“เป็นแค่การโรงทำมาเป็นห่วงปัญหาโลกร้อน โน่นพวกคนใหญ่คนโตของบ้านเมืองเขายัง
ไม่เห็นจะสนใจ คนธรรมดาอย่างเราจะไปสนใจทำไม ไร้สาระจริงๆ”

ครูเดินจากไปแล้ว ลุงยมค่อยๆ ลงไปหยิบไม้กวาดทางมะพร้าวขึ้นมากวาดใบไม้ที่ร่วง
หล่นลงมาตามอายุและฤดูกาลของมัน

วรรณมองพ่อของตัวเองแล้วอดโมโหพ่อไม่ได้ ที่มัวแต่ห่วงเรื่อง โลกร้อนจนทำให้คนอื่น
มาต่อว่าได้แบบนี้

วรรณรีบเดินเอาข้าวของพ่อไปฝากไว้ที่ห้องพักรง โรง แล้วก็ขับรถออกไปทำงาน โดยไม่
หันกลับมามองพ่ออีกเลย

เย็นวันนั้นวรรณขับรถเข้ามาในบ้าน พ่อเปิดประตูรถออกมา ก็เห็นพ่อกำลังจะมกเขม้นกับ
การปลูกต้นไม้ต่างๆ ที่ฝนเริ่มจะตกลงมาหนาเม็ดขึ้นทุกที

“พ่อฝนตกแล้ว เดี่ยวก็ไม่สบายหรอก มัวแต่ปลูกต้นไม้อยู่นั่นแหละ บ้านรกจนจะเป็นป่า
เพราะต้นไม้ของพ่ออยู่แล้ว” วรรณพูดพลางวิ่งเข้าไปหลบฝนในบ้าน

พ่อหันมาส่งยิ้มอบอุ่นให้วรรณแล้วก็ค่อยๆ ยกกระถางต้นไม้ที่ปลูกใหม่ไปไว้ตรงโคน
ต้นไม้ใหญ่ ให้ช่วยคุ้มแดดคุ้มฝนและป้องกันลมแรงๆ

ที่โต๊ะอาหารเย็น แม่ยกอาหารที่เพิ่งทำเสร็จใหม่ๆ มาวาง วรรณในเสื้อผ้าชุดใหม่เดินมาที่
โต๊ะอาหาร แล้วหยิบจานมาตักข้าวใส่จาน

“วันนี้หนูเอาข้าวไปให้พ่อ เห็นครูคนหนึ่งกำลังดูพ่อเรื่องที่พ่อไม่ยอมเผาใบไม้ ทำให้
โรงเรียนรกรกปรก หนูไม่เข้าใจพ่อเลยจริงๆ ทำไมจะต้องห่วงใยเรื่องโลกร้อนนัก จนทำให้คน
อื่นมาว่าได้”

แม่ยกถ้วยต้มจืดตำลึงของโปรดวรรณมาวาง ตำลึงนี้ก็เก็บมาจากริมรั้วหลังบ้าน เป็นตำลึง
ที่ลุงยมปลูกเอาไว้

“วรรณคูขาวในทีวีนั้นสิลูก เห็นอะไรไหม ” ป้าน้อยชี้ชวนให้ลูกสาวคูขาวในโทรทัศน์ที่กำลังรายงานข่าวน้ำท่วมใหญ่ที่ภาคตะวันออกของจีน และข่าวไฟไหม้ป่าบริเวณกว้างที่อินโดนีเซีย

“ไฟไหม้กับน้ำท่วม ทำไมเธอแม่ ไม่ได้เกิดที่ประเทศเราสักหน่อย” วรรณพูด

“แล้ววรรณอยากให้มีันเกิดกับประเทศไทยของเราไหมลูก” แม่ถาม

“ถามได้แม่ ก็ไม่อยากจะสิ แค่นี้ก็ไปทำงานลำบากจะแย่ ฝนตกทั้งเช้าทั้งเย็น คินะที่แถวบ้านเราน้ำไม่ท่วม”

“ที่แถวบ้านของเราแล้วก็บริเวณรอบๆ นี่น้ำไม่ท่วมเพราะอะไรรู้ไหมลูก ก็เพราะโครงการของในหลวงไง พระองค์ทรงช่วยแก้ไขปัญหาน้ำท่วมให้กับราษฎร เพราะไม่อยากเห็นประชาชนของพระองค์ต้องเดือดร้อน ทั้งๆ ที่พวกเรานี้แหละเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาน้ำท่วม ทั้งตัดไม้ทำลายป่า ทั้งใช้พลังงานอย่างสิ้นเปลือง เผากระดาษ โฟม พลาสติก ทำให้เกิดมลภาวะเป็นพิษ แล้วอย่างนี้เราจะปล่อยให้ในหลวงทรงเหน็ดเหนื่อยเพียงลำพัง โดยที่พวกเราไม่คิดจะทำอะไรเพื่อประเทศชาติของเราเลยหรือลูก”

วรรณอึ้งกับคำพูดของแม่ แม่ที่เป็นเพียงแม่บ้านอยู่บ้าน ไม่ได้ออกไปไหนมาไหนนอกจากตลาด แต่กลับรู้และเข้าใจเรื่องต่างๆ ของโลกใบนี้และบ้านเมืองมากกว่าเธอ ซึ่งจบปริญญาตรีและทำงานในย่านที่เจริญที่สุดของเมืองหลวงซะอีก

พ่อเดินมานั่งลงที่หัวโต๊ะ หลังจากอาบน้ำอาบท่าเรียบร้อยแล้ว

“คุยอะไรกันอยู่แม่ลูก ท่าทางเครียดเชียว”

แม่ยิ้ม เลื่อนจานข้าวที่ตักเตรียมไว้ให้พ่อ

“พ่อ วันนี้ที่โรงเรียนพ่อได้เผาใบไม้รีเปลา” วรรณหันไปถามพ่อ

ลุงยมทำหน้าที่ หันมามองป้าน้อยที่ส่งยิ้มมาให้ พอก็นึกได้ ลุงยมก็หันมาส่งยิ้มให้วรรณ ลูกสาวคนเดียว

“พ่อไม่ได้เผาหรือลูก พ่อเข้าไปคุยกับท่านอาจารย์ใหญ่ ท่านเข้าใจดี บอกให้พ่อชุดหลุมฝังใบไม้ ปล่อยให้มันผุพังเนาเปื่อยไปตามกาลเวลา ท่านไม่อยากเพิ่มภาวะโลกร้อนอีก ท่านเพิ่งกลับมาจากไปดูงานที่เมืองจีน ท่านบอกว่าเกือบจะแย่เพราะเมืองที่ไปเกิดน้ำท่วมใหญ่ กลับมาครั้งนี่เลยขอณรงค์เรื่องโลกร้อน ให้ครู นักเรียน แล้วก็เจ้าหน้าที่ของโรงเรียนทุกคนช่วยกันดูแลเรื่อง

ขยะแล้วก็เรื่องสิ่งแวดล้อมต่างๆ ในโรงเรียน ท่านอาจารย์ใหญ่ไม่ยากให้ประเทศไทยของเรา
ต้องประสบภัยธรรมชาติเหมือนประเทศอื่นๆ”

ลุงยมเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้ให้วรรณฟัง หลังจากที่เล่าให้ป้าน้อยฟังไปแล้วเมื่อตอนเย็นที่
เพิ่งกลับมาจากโรงเรียน

วรรณยิ้ม มองไปที่พระบรมฉายาลักษณ์ของในหลวงที่แขวนอยู่เหนือประตูบ้าน ภาพที่ลุง
ยมยกมือไหว้ทุกวันก่อนออกไปทำงาน

“เมืองไทยของเราโชคดีนะพ่อ ที่เรามีในหลวง”

ลุงยมกับป้าน้อยยิ้มให้กันด้วยความดีใจ เพราะอย่างน้อยลูกสาวคนเดียวที่เคยมีอคติกับการ
ใช้ชีวิตของพ่อ ได้เข้าใจถึงสิ่งที่พ่อพยายามทำมาตลอดชีวิตแล้ว

“คราวหน้าเติมน้ำมันหนุจะเติมแก๊ส โซซอด้ ช่วยภาวะ โลกร้อน” วรรณบอกพ่อกับแม่
ลุงยมไม่พูดอะไร แต่ยิ้มอย่างพอใจ

“กินข้าวกันเถอะ อาหารเย็นหมดแล้ว เอานี้ต้มจืดตำลึงของโปรดของลูกใจ ” ป้าน้อยเลื่อน
ถ้วยต้มจืดให้วรรณ

“อ่อยจ้งเลยแม่ พรุ่งนี้แม่ทำข้าวกลางวันใส่ปิ่น โดให้หนูไปกินที่ทำงานด้วยนะ เงินเดือน
จ่ายค่าน้ำมันรถไปหมดแล้วละแม่” วรรณบอก

พ่อกับแม่หันมายิ้มให้กัน มองวรรณด้วยความรัก

“ได้สิลูก” เสียงแม่ตอบกลับมาด้วยความยินดี

สายฝนข้างนอกเริ่มซาเม็ด ต้นไม้ที่ปลูกรายล้อมรอบบ้านชุ่มฉ่ำ เพราะได้รับน้ำอย่างเต็มที่ และ
กำลังจะผลิดอกออกผลอีกครั้งตามหน้าที่ของมัน

.....

กาลครั้งหนึ่ง มีชายหนุ่มหน้าตาดีงาม เพียบพร้อม กอปรด้วยจิตใจอันดีงาม
เขาเข้มแข็ง มั่นคง และมีก้มอบความสุขให้กับผู้ที่ได้พบเจอ
แต่เขายังอยู่เพียงลำพังผู้เดียว

วันหนึ่ง ท่ามกลางสายฝน ชายหนุ่มได้พบเจอกับเด็กน้อย
เปียกปอนเหน็บหนาวราวกับไม่เคยได้รับความอบอุ่น
ความโดดเดี่ยวของเด็กน้อย พาให้คนที่มองรู้สึกเศร้าสร้อย
ชายหนุ่ม รู้สึกสงสารจับใจ
เขาปรารถนาให้เด็กน้อยร่าเริงและมีรอยยิ้ม

เขามาหาเด็กน้อยทุกวัน
คอยปลอบโยน เล่าเรื่องตลก
พาไปยังสถานที่ต่าง ๆ ที่เด็กน้อยอยากไป
เขาไม่ยอมทิ้งให้เด็กน้อยอยู่เพียงลำพัง

เด็กน้อยเริ่มพุดกับเขา มีรอยยิ้ม และเสียงหัวเราะ
มันทำให้หัวใจที่เข้มแข็งของเขาอบอุ่น
เด็กน้อยไม่เสียบเหงา ไม่เดียวดาย และมีความสุข
นั่นทำให้เขามีความสุขยิ่งกว่า
หัวใจดวงน้อยที่เคยว่างเปล่า ไร้คนใส่ใจ
ถูกเติมเต็ม ด้วยหัวใจอีกดวง
สายตาที่เคยทอดไปในความเหงียบเหงา ถูกถ่ายทอดความอ่อนโยนลงไปแทนที่
ชายหนุ่มจูมมือเด็กน้อยไปยังทะเลที่เขาชอบ

เขาวาดภาพมากมายลงบนชายหาด
เด็กน้อยก่อกองทรายเล็ก ๆ
“หนูจะสร้างปราสาท ไว้ให้เราได้อยู่ด้วยกันตลอดไปนะ”
ชายหนุ่มยิ้มกว้าง เขามีมือลูบหัวเด็กน้อย
“ได้สิ”

เด็กน้อยวิ่งเล่นบนชายหาดทรายอย่างสนุกสนาน
“ท้องฟ้าสวยจังเลย”
“พระอาทิตย์ดวงโตจังเลย”
เขานั่งอยู่ข้าง ๆ เด็กช่างพูด

“ท้องฟ้าจะสวยเสมอ ไม่ว่าเราจะมองจากที่ไหน หรือเมื่อไหร่”
เด็กน้อยจับมือของเขาไว้แน่น
แล้วกลับไปอย่างอ่อนล้า

เขาค่อย ๆ คึงมือเด็กน้อยออกอย่างแผ่วเบา
บรรจุยกตัวเด็กน้อยขึ้นบนแผ่นหลังกว้าง
ออกเดินไปตามชายหาดอย่างช้า ๆ
ระวังไม่ให้กระทบกระเทือนร่างเล็กที่อยู่บนหลัง
เด็กน้อยกระชับมือกอดคอของชายหนุ่มไว้
เวลาแต่ละวินาทีค่อย ๆ เคลื่อนผ่านไป
ความอบอุ่นของท้องทะเลและแผ่นฟ้าโอบกอบร่างทั้งสอง
ประหนึ่งว่าเป็นจิตวิญญาณเดียวกัน

เขาพาร่างน้อย ๆ มาถึงหน้าบ้าน

มีใครบางคนอุ้มร่างของเด็กน้อยไปจากเขา
จิ้งหะหัวใจของชายหนุ่มรากับสะกดลง

ครอบครัวเด็กน้อยกำลังจะพาตัวเธอกลับไป
เขาดีใจที่เด็กน้อยจะได้กลับไปอยู่กับครอบครัว
เขายิ้ม แต่ในใจปวดร้าว
จะมีการลาจากใดเจ็บปวดหัวใจถึงเพียงนี้

“ฉันจะต้องไปแล้ว” ชายหนุ่มกล่าวกับเด็กน้อย
เด็กน้อยร้องไห้
หัวใจของเขาก็ร้องไห้
“เธอจะต้องเติบโต และเข้มแข็งภายในโลกใบนี้”
“ฉันจะปกป้องเธอจนกว่าจะตาย ฉันสัญญา”

เขาเดินจากมา
จากหัวใจดวงน้อย
เธอจะต้องก้าวเดินต่อไป
เขาก็เช่นกัน

คำสัญญาที่มีให้เด็กน้อยไม่เคยเปลี่ยนแปลง
เขาคอยดูแลและป้องกันเธอจากอันตรายอยู่ห่าง ๆ

วันเวลาผ่านไป
เด็กน้อยตัวเล็ก เติบโตใหญ่เป็นหญิงสาว
ความทรงจำในวัยเยาว์เลือนลาง
เธออาจจะลืมเขาแล้ว
แต่เขาคงจำเธอได้ทุกลมหายใจ

หญิงสาว ดอกไม้ และความรัก
หญิงสาวได้รับดอกไม้จากชายหนุ่มคนหนึ่ง
เขาหน้าตาดี ดูอ่อนโยน แต่ไม่ใช่คนดี
ดอกไม้ กับถ้อยคำหวาน ๆ
ทำให้เธอรักเขาหมดหัวใจ

ชายหนุ่มรู้ดี ว่าผู้ชายคนหนึ่งกำลังจะทำลายชีวิตของเธอ
เขาไม่อาจดูแลเธอห่าง ๆ ได้อีกต่อไป

“ยังจำฉันได้ไหม” ชายหนุ่มถาม
คงจะนานเกินไป
เธอจำเขาไม่ได้
“ผู้ชายคนหนึ่งกำลังจะทำให้เธอเสียใจ หนีห่างออกไปจากเขาเถอะนะ”
เขาคงทำได้แค่เตือนเธอ
เธออาจจะรู้ และเข้าใจเป็นอย่างดี
แต่ความรักมักดึงดูดให้คนเราคิดอยู่ในนั้น
ถึงเจ็บปวดเจียนตายก็ยังรัก

หญิงสาวยอมทนทรมาน
ทำทุกอย่างเพื่อชายหนุ่มอีกคน

ความรักมักนำพาหัวใจให้มอดไหม้

แม้แต่ความรักอันบริสุทธิ์ของเขา
ที่มีให้เด็กน้อยไม่เปลี่ยนแปลง
ก็ถูกแผดเผาให้หัวใจต้องทุกข์ทรมานแทน

หญิงสาวเจ็บปวด
แต่เขาเจ็บปวดยิ่งกว่า
เขาเข้าไปหา เพื่อดึงเธอออกมา
แต่เธอกลับใช้ถ้อยคำมากมาย ทำร้ายเขา

เขาทำทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้หญิงสาวต้องพบกับความเจ็บปวดรวดร้าว
บ่อยครั้งที่เขาปกป้องคุ้มครองเธอ
เขายอมบาดเจ็บ เพื่อให้เธอไม่ต้องเจ็บ
เธออาจเห็นใจเขา
แต่ไม่เคยเข้าใจ

.....

ร่างกายชายหนุ่มเริ่มทรุดโทรม และอ่อนแอ
หัวใจของเขาไม่อาจเข้มแข็งได้อีกต่อไป

เขานอนอยู่บนเตียงเพียงลำพัง
ร่างกายไร้เรี่ยวแรง
หัวใจแหลกสลาย

ลมหายใจแผ่วเบา

ภาพเด็กน้อยผู้เจ็บเหงา
ปรากฏชัดในความทรงจำ

เขาอยากให้เธอยิ้ม หัวเราะ และมีความสุข
ภาพเด็กน้อยร่าเริง บนหาดทรายยังชัดเจนในใจ
เขาอยากปกป้องเธอตลอดไป
“ฉันจะปกป้องเธอจนกว่าจะตาย ฉันสัญญา”

หญิงสาวตื่นขึ้นมากลางดึก
คำสัญญาของใครคนหนึ่งแวบขึ้นมา
ภาพบางอย่างที่เธออาจเคยลืม
ปรากฏขึ้นมาต่าง ๆ
เธอรีบวิ่งไปที่บ้านชายหนุ่มแสนดีที่เธอเคยทำร้าย

ในบ้านเงียบสนิท
แต่อบอุ้มอย่างประหลาด
เธอค่อย ๆ เดินเข้าไป
ร้องเรียก แต่ไม่มีเสียงกลับ
ความกังวลบางอย่างก่อตัวขึ้น
เธอรีบไปยังที่ซึ่งชายหนุ่มน่าจะอยู่

ชายหนุ่มนอนนิ่งบนเตียง

เธอโอบกอดร่างนั้นร้องไห้อย่างไม่อายใคร
“เราจะอยู่ด้วยกันตลอดไป”
หญิงสาวทบทวนคำพูดที่เธอเคยบอกไว้ ที่หาดทราย
“อย่าทิ้งฉันไป”
“ฉันขอโทษ”

“อย่าร้องไห้สิ”
ชายหนุ่มพูดขึ้นอย่างแผ่วเบา
“ฉันอยากจะปกป้องดูแลเธอต่อไป”
“แต่มันคงไม่สามารถทำได้อีกแล้ว”
ชายหนุ่มพยายามยกมือขึ้นลูบผมยาวของหญิงสาว

“อย่าเจ็บปวด ยิ้ม และหัวเราะให้เหมือนเดิมนะ”
น้ำเสียงของชายหนุ่มแผ่วเบายิ่งกว่าเดิม
หญิงสาวอ่อนวอนขอให้คนที่ดูแลเธอมาเกือบทุกลมหายใจ
ยังอยู่ตรงนี้ ยังอยู่กับเธอ
“อยู่กับฉันนะ อยู่กับฉัน ขอให้ฉันได้ดูแลคุณ ขอให้ฉันได้ทำเพื่อคุณ”

ทุกสรรพสิ่งเงียบงัน
สายลมแห่งความเศร้าพัดผ่านราตรีกาลที่ยาวนาน
เสียงหัวใจของชายหนุ่มสงบลง
เหลือเพียงคำสัญญาไว้ในหัวใจอีกดวง

แม้เรื่องบางเรื่องอาจจะหายไป
แต่ยังไม่สายที่จะดูแล ‘โลก’ ที่คอยปกป้องเรา

.....

ที่กองถ่าย (ไม่ใช่อะไรที่ถ่ายออกมาเป็นกอง ๆ – ต่อยยย...)

“คุณเอิร์ททบทวนบทก่อนนะฮะ นี่ฮ้า” พี่แมวฝ่ายดูแลนักแสดงในกองถ่าย เอาบทที่ผมต้องเข้าจากวันนี้มาให้

“ขอบคุณครับพี่” ผมรับบทมาแล้วยิ้มตอบ พี่เค้าแอบส่งสายตาวาน ๆ มาให้เล็กน้อย

.....

บทนำ

ความรักจากเขาไปนานแค่ไหน...จำไม่ได้แล้ว มันเป็นช่วงเวลาที่เขาต้องอยู่เพียงลำพังกับความเจ็บเหงา ความเดียวดายอาจกลายเป็นเรื่องธรรมดาของชีวิตใครสักคนหนึ่ง

การได้นึกถึงความสดใสที่เคยมีช่วยให้เขาพอมีแรงขยับเขยื้อนกาย และทำหน้าที่ที่สำคัญต่อไป บางครั้งการได้เห็นผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมายิ้มให้เขา และหัวเราะให้กัน ก็มีช่วยบรรเทาให้ความเศร้าเบาบางลง

เขาเป็นเจ้าของบริษัท มีแห่งเดียว จำกัด ซึ่งเป็นคู่ค้าสำคัญของบริษัท พลังงานมหาศาล ไม่จำกัด บริษัทของเขานำพลังงานจากบริษัทพลังงานมหาศาล มาเปลี่ยนให้เหมาะสมกับคนทุกเพศทุกวัย นอกจากนี้บริษัทของเขายังทำธุรกิจอีกหลากหลายประเภท โดยเน้นให้ลูกค้าได้รับความคุ้มค่าจากสินค้าและบริการอย่างที่สุด ลูกค้าสาว ๆ หลายต่อหลายคนอยากลองลดความไฮโซมาเป็นพนักงานบริษัท เพื่อให้เขาเอาใจใส่เช่นเดียวกับที่เขาเอาใจใส่พนักงาน พนักงานคือครอบครัว เป็นนโยบายบริหารที่สำคัญตามแบบของเขา

เขามักจะทอดสายตาไปในที่แสนไกล จมอยู่กับความเศร้าสร้อยที่ไม่เคยจางหาย นานเท่าไรแล้วเขาเองยังสงสัย ทำไมไม่ลืม..

...

“คุณเอิร์ทอ่านบทเรียบร้อยแล้วนะ ” ผู้กำกับส่งเสียงมาถามขณะที่ผมกวาดสายตาไปยังบรรทัดสุดท้ายพอดี ผมพยักหน้าตอบรับ ตอนนี้อยู่พร้อมแล้ว

“เอาทะเลแสงพร้อม นักแสดงพร้อม เตรียมตัว”

5..4..3..2..1 แอ๊กชั่น!

วันนี้วันเกิดผม แทบจะไม่เคยมีใครรู้ว่าผมเกิดวันไหน หลายคนถาม ผมเรื่องวันเกิด แต่ผมมักยิ้มไม่ตอบอะไร.. จะรู้กันไปทำไม?

ผมนั่งอยู่คนเดียว แต่ภาพของคนที่เคยนั่งอยู่ด้วยกันเมื่อนานมาแล้ว ยังชัดเจนราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน ทำไมถึงชัดเจนนะ

ผมสตั๊ดสิ่งที่กำลังรบกวนจิตใจผมออกไป ทบทวนเรื่องราวบางอย่างในชีวิต เรื่องราวของผู้คนซึ่งได้เจอเจอในแต่ละวัน แม้ความรักของผมจะเจ็บปวด แต่ผมก็มีเพื่อนหลายคนที่ดีกับผม คอยห่วงใย และไม่เคยทอดทิ้งผม มันเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้ผมยังสามารถมีชีวิตและยืนหยัดต่อไปได้

ผมเข้าใจว่าผู้คนมีอยู่หลากหลายรูปแบบ อาจมีคนให้เห็นแก่ตัว เอาเปรียบคนอื่น ทำร้ายกัน ด้วยเรื่องเพียงเล็กน้อย แต่ก็มีสาเหตุมากมายที่ทำให้เขาต้องเป็นเช่นนั้น... มีหลายคนเคยทำร้ายผม เอาเปรียบผม แต่ก็มีบางคน ที่ รู้สึกผิด และขอโทษ พวกเขาบอกผมว่า จริง ๆ แล้วพวกเขาไม่ได้ตั้งใจที่จะทำ แบบนั้น ผมไม่เคยโกรธพวกเขาหรอกครับ ... อาจเป็นเพราะผมก็เคยทำให้คนอื่นเดือดร้อนบ้างเหมือนกัน

บางครั้งผมก็คิดว่าภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้น เช่น ภูเขาไฟระเบิด แผ่นดินไหว หรือน้ำท่วม ก็อาจเป็นการถอนหายใจ ตีอกชกหัวร้องไห้ หนวสนั่นหวั่นไหวของธรรมชาติ เพียงแต่ธรรมชาติมีขนาดใหญ่จึงดูรุนแรง ถ้าใครอยู่ใกล้ ๆ แล้วไม่ระแคะระคายหลบไม่ทันก็ถือว่าช่วยไป

ผมนั่งใช้สมองซีกซ้ายยุ่งกับเรื่องตรรกะสั๊กพัก แล้วจึงเปลี่ยนให้สมองซีกขวาช่วย ปลดปล่อยอารมณ์อันอ้างว้าง

“กลางดงพงป่าเขาเลาน้ำไพร ไกลสังคม มีแดนรื่นรมย์แสนชื่นชมมีเสรี...”

เสียงเรียกกริ่งโชนอันออกจะแปลกหูชาวกรุง ดังมาจากมือถือ ที่มีเสียงเรียกเป็น MP3 รุ่นใหม่ล่าสุดใน 3 ปีที่แล้ว เจ้าของก็ไม่ใช่ใครอื่นที่ไหน ของผมครับของผมเอง คนเรามักคิดกันไปว่าเจ้าของบริษัทใหญ่จำเป็นต้องใช้มือถือ ดีไซน์หรูหราระดับพรีเมียมและเปลี่ยนให้ทันสมัยเสมอ เพื่อให้เข้ากับบุคลิก แต่อย่าคิดแบบนั้นเลยครับ มันจะทำให้ไปยึดติดกับอำนาจของเงินตราซะเปล่า ๆ

เพลงดำเนินมาถึงช่วง “..พวกเราชาวถิ่นนี้ ล้วนมีไมตรีต่อกัน ” ผมก็กอดรับสาย คุณหญิงอืด โทรมาครับ สงสัยเธอจะจำวันเกิดผมได้

“ว่าไงครับแม่” ผมกล่าวทักทายคุณหญิงอืด ซึ่งก็คือแม่ของผม

เธอพูดอะไรบางอย่างผ่านโทรศัพท์ไว้สาย 2-3 ประโยค

“หา! อะไรนะครับ?”

“แม่นัดคุณตัวให้เราแล้วอาทิตย์หน้า” คุณหญิงพูดซ้ำอีกครั้ง เธอไม่ได้โทรมาเพราะจำวันเกิดผมได้

“แต่ผมไม่...” ผมพยายามขัดขึ้น

“แม่นัดไว้แล้วยังไงก็ต้องไป เข้าจ๊าย”

การขัดใจคุณหญิงอีดีในกรณีแบบนี้ อาจทำให้ถึงฆาตได้ ผมจึงต้องนั่งเงิบเก็บความเห็นไว้ในใจ

“แจะรอไปถึงเมื่อไหร่ เลิกเสร์กับอดีตซะ ถ้าแกไม่หาเองแม่อีกจะหาให้”

“ก็ได้ครับ”

ผมรับคำง่าย ๆ ไม่อยากให้คุณหญิงต้องบ่นมากกว่านี้ และดูเหมือนคุณหญิงจะพอใจกับคำตอบ

“แม่รู้ว่าวันนี้วันเกิดลูก สุขสันต์วันเกิดนะจ๊ะลูกรัก”

ประโยคสุดท้ายทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นนิด ๆ แม่ยังจำวันเกิดผมได้ คุณหญิงอีดีวางหูไปแล้ว ผมแอบถอนหายใจเบา ๆ เพื่อไม่ทำให้เกิดคลื่นลมรุนแรงในทะเล แล้วค่อย ๆ เอนหลังลงบนพนักของโซฟา สมองครุ่นคิดอย่างหนักเพื่อรับมือสถานการณ์ฉุกเฉินนี้ ‘จะทำยังไงต่อไปดี...’

.....

คัต!!!

“ดีมาก เอาหละย้ายกองได้”

สวัสดิ์ค่ะ วันนี้เราจะมาสัมภาษณ์นักแสดงนำที่กองถ่ายเรื่อง ‘รักครั้งใหม่ของนายเอิร์ท’ กันนะคะ
. ช่วยแนะนำตัวกับผู้ชมด้วยค่ะ

“ผมเอิร์ทครับ ผู้ชมคงจะได้ว่าผมใคร (หนังสือเล่มนี้มันเป็นเรื่องอะไรละครับ อีอิ ?)
ถ้ายังไม่แน่ใจอีกให้ลองเปิดย้อนกลับไปกลับมาจนกว่าจะเจอคำตอบนะครับ ผมคงไม่เฉลย”

. ะ คงต้องเดากันเองนะคะ เออ ในเรื่องนี้คุณเอิร์ทรับบทเป็นใครค่ะ

“รับบทเป็นตัวเองครับ (ยิ้ม) คือเรื่องนี้เขียนมาจากเรื่องจริงของผมเอง แต่ก็มีการ
ปรับเปลี่ยนบทกันพอสมควร รวมถึงได้เพิ่มเรื่องราวความรักเข้าไปด้วยต้องลองติดตามดูครับ”

. มีหลายคนสงสัยว่าคุณเอิร์ทเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายกันแน่ค่ะ เพราะคุณเอิร์ททั้ง สวย สง่างาม แต่ก็
แข็งแกร่ง อบอุ่น ฟังพาได้.. เพอร์เฟกต์เลยค่า

“(หัวเราะ) ขอบคุณครับสำหรับคำชม ผมไม่ได้ขนาดนั้นหรอกนะครับชมกันไปใหญ่
เลย ส่วนผมจะเป็นผู้หญิง หรือผู้ชาย คงตอบไม่ได้จริงๆ ครับ เพราะเป็นสัจยของความเป็นจริงของโลก
ออิอิ”

. แล้วการที่คนอื่น ๆ ชื่นใจในตัวของคุณเอิร์ท จะมีผลต่อการแสดง และชีวิตส่วนตัวรึเปล่าค่ะ?

“ครับก็มีบ้างครับ ส่วนใหญ่จะเป็นที่ผู้ชมไม่ค่อยเข้าใจมากนัก คือบางคนอาจ มองว่าผม
เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต ก็ได้เลยทำให้การสื่อสารบางอย่างเข้าถึงเขาได้ยาก อันนี้ก็คงต้องค่อยเป็น ค่อยไป
ครับ ส่วนเรื่องการแสดงผมก็เต็มที่พยายามทำให้ดีที่สุด”

. สุดท้ายนี้มีอะไรจะฝากถึงผู้ชมบ้างค่ะ

“ขอบคุณที่ติดตามชมผลงานของผมนะครับ ได้เห็นทุกคนมีความสุขผมก็มีความสุขไป
ด้วย ก็อยากให้ทุกคนรักผมนะครับ ไม่ต้องมาก แค่ได้ดูแลกันและกัน อยู่ด้วยกัน ยิ้มไปด้วยกัน ผม
จะพยายามสร้างผลงานดีให้ทุกคนชมต่อไปครับ ขอให้ผู้อ่าน ผู้ชมและคนทั่วโลกมีความสุขมาก
ๆ ครับ (ยิ้ม ๑)”

. ขอบคุณคุณเอิร์ทสำหรับบทสัมภาษณ์นะคะ

อ๊ะ! ผู้กำกับเดินทางนี่ค่ะ

. สวัสดีค่ะผู้กำกับ มีอะไรจะฝากถึงผู้ชมละครเรื่องนี้บ้างค่ะ

“ครับ ส่วนตัวแล้วผมคิดว่าความรักที่เกิดขึ้นใหม่ของนายเอิร์ท ก็คล้าย ๆ กับการที่เรา
กำลังตื่นตัวเรื่องโลก ร้อน และหันมารักโลกกัน เพิ่มขึ้นนั่นเอง ส่วนผลลัพธ์จะเป็นอย่างไรนั้นผม
หรือใครคงบอกไม่ได้ ต้องรอดูกันต่อไป ผมก็พยายามทำหน้าที่ของผมในสังกัดในฐานะผู้กำกับ และ
ทำหน้าที่ในการดูแลโลกให้ดีที่สุดครับ”

ความรักวุ่น ๆ ของนายเอิร์ทกำลังจะเริ่มขึ้น ความรักครั้งใหม่เกิดขึ้นได้เสมอตราบ ใดที่
หัวใจยังเต้นไหว

แต่ความรักครั้งใหม่จะเป็นอย่างไร จะซาบซึ้งให้ตรึงตรา หรือแค่พัดผ่านไปให้อาลัย...

.....

“พี่ก็จะช่วยดูแลน้องเอิร์ทอีกคนนะฮ้า” ...พี่แมว

ร้อนใช้ใหม่ได้ข่าวว่าร้อนมาก
ฟังแล้วอยากยื่นผ้าซับหน้าให้
ซับทั้งเหงื่อ ทั้งน้ำตา และขี้ไคล
ส่วน “จี้” ใคร “จี้” มัน ซับกันเอง

ฝั่งทางนี้อากาศดีเป็นศรีพิว
ลมหวัดหวิวแ่วแ่วไม่โหวงเหวง
แดดอุ่นๆ ลมเอื่อยๆ เป็นกันเอง
อยากครั้นเครงกับใครอีกสักคน

อากาศหนาวเขาน่าถอดกาย
เหลือบข้างกายมีแต่ความล่องหน
หมวยขาวสวยเดินผ่านได้แต่ยล
ถึงพูดไปไม่เป็นผลคนไม่ฟัง

จะตั้งหน้าตั้งตาเรียนภาษา
เพราะเพื่อว่าจะได้อุ่นขึ้นมั่ง
แต่กว่าจะรู้เรื่องทั้งพูดฟัง
เหงื่อคงหลังออกมาเป็นสายน้ำ

ร้อนที่นี้ไม่แพ้กับที่นูน
ร้อนเพิ่มพูนทั่วโลกไม่น่าจำ
นายอัลกอรีออกมาพูดเรื่องเวรกรรม
หากยังทำแบบแบบนี้กันต่อไป
ใหม่แน่ๆ ใหม่แน่ๆ พ่อแม่เอ๊ย

แพดกว่าเคยแพกว่าเดิมรู้สึกไหม
อีกสิบปีโลกนี้จะเป็นยังไง
ทำอย่างไรกันดีละพี่น้อง?

เริ่มง่ายๆ จากหลอดไฟแบบประหยัด
ช่วยจำกัดคาร์บอนไดออกไซด์นะเพื่อนพ้อง
มามะมามาล้อมวงทดลอง
ร่วมกันส่อง “ไฟตะเกียบ” ให้ทั่วเมือง

อะไรที่ใช้ได้อีกก็ใช้อีก
อย่าเพิ่งฉีกทิ้งขว้างไม่ได้เรื่อง
หยิบมาใช้ “รีไซเคิล” อยู่เนืองๆ
ถือเป็นเพียงช่วยหมุน โลกให้จำเริญ

“เซ็ลลุมยาง” ก่อนขับประหยัดนะ
น้ำมันจะใช้น้อยลงกันเห็นๆ
น้ำมันน้อยคาร์บอนไดออกไซด์น้อยโลกก็เย็น
เซ็ลลุมยางเพื่อ โลกของเรา

“น้ำร้อน” ก็ใช้ให้น้อยลงสักหน่อย
อย่าเปิดปล่อยไหลไหลอย่างใครเขา
ลด “น้ำร้อน” ประหยัดพลังงานไม่ใช่เบา
สระผมเผ้าลองใช้น้ำธรรมดา
ลดอัตราการใช้ “ถุงพลาสติก”
ใช้เยอะต้องเจอหยิกที่แก้มขวา
พนักงานเซเว่นยื่นให้มา
ส่งยิ้มมาแล้วบอกว่า “ไม่เป็นไร”
เปิดแอร์ได้แต่อย่าให้เย็นนัก

ยี่สิบห้าหน้าจกพอแล้วไซ้ไหม
“ลดแอร์ลง” ช่วยโลกให้ไม่ร้อนไป
ก็เพื่อให้วันหนึ่งไม่ต้องใช้แอร์

“ปลุกต้นไม้” คนละต้นนะเพื่อนพ้อง
ไม่ต้องลองเริ่มเลยดีแน่ๆ
อีกชื่อหนึ่งของต้นไม้ก็คือ “แอร์”
ช่วยกันแชร์เมล็ดพันธุ์กันต่อไป

“เครื่องไฟฟ้า” ไม่ได้ใช้ขอให้ปิด
ช่วยสะกิดเตือนเพื่อน “ระวังไหม้!”
ระวังโลกจะไหม้ลูกเป็นไฟ
หากยังเสียบปลั๊กคาไว้ทุกเวลา

เปลี่ยน “แผ่นกรอง” รongเครื่องแอร์อยู่บ่อยๆ
อย่าเที่ยวปล่อยให้ซกมกฝุ่นเกาะหนา
ฉีดน้ำให้สะอาดสามเวลา
ช่วยลดคาร์บอนใดๆ แก่โลกร้อน

เดินบ้างเพื่อนเดินบ้างเดินดูโลก
ได้ย้ายโยกเอ็กซ์เชอร์ไซส์ฟุงไม่หลอน
วิ่งก็ได้ จักรยานก็ดี นะงามงอน
โลกไม่ร้อนเมื่อเราใช้รถน้อยลง

เชื้ออาหารที่สุกแล้วไม่แช่แข็ง
ไม่เปลืองแรงละลายให้เป็นผง
พลังงานสลายน้ำแข็งรู้แล้ววง
เทียบตรงๆ ก็สืบเท่าจากธรรมดา
เลิกกินวัวกันใหม่เล่าสหาย
วัวชอบคาย “มีเทน” เป็นนักหนา
“มีเทน” เกิดจากการที่วัวกินหญ้า
แล้วหายใจออกมาเป็น “มีเทน”

กินน้อยลง จะได้เลี้ยงน้อยลง
แถมเรายังพอมลงอีกเห็นๆ
หากตั้งสติช่วยกันเข้ายันเย็น
โลกคงเย็นลงบ้างในเร็ววัน

ระหว่างที่รอร่างมาก่ายกอด
ให้คิดฮอดถึงบ้านถึงเมืองนั้น
ก็ขอให้เพื่อนน้องพี่ที่อยู่นั้น
ได้เย็นกันถ้วนหน้าเมษานี้

ให้สุขีสุนัขหนักกับน้ำน้ำ
ฝากจดจำสืบสองซ็อนะน้องพี่
โลกของเราอย่าให้ใครมาย่ำยี
ทางที่ดีเราอย่าย่ำยีเอง
รักโลกให้ได้ครั้งที่รักแฟน
หวงโลกเท่าหวงแหนลูกกะเป้ง
ดูแลโลกเหมือนดูแลตัวเอง
ไม่ต้องเกรงมันจะช่วยเธอด้วยคน.

.....

ที่จั่วหัวชะหาวาดเสียวและน่ากลัวสำหรับท่านชายเช่นนี้ ไม่ใช่เหตุผลอื่นใด นอกเสียจากว่า “กลัวคุณจะไม่อ่าน” นี่เป็นเรื่องจริงที่ไม่ได้อิงนิยายแต่ประการใด

“ทำไมนะหรือ?” ก็เรื่องโลกร้อนนั่นเป็นสิ่งที่ดูยังงี้ก็ออกจะห่างไกลตัวเราซะเหลือเกิน อีกทั้งผลกระทบที่เราจะได้รับก็ไม่ได้เกิดขึ้นกับตัวเราแบบจะจะซะด้วย ไม่เหมือนตอนที่เที่ยวบ้านผีสิง ผีจะโผล่หรือไม่โผล่ก็เห็นได้ด้วยตาตัวเอง ดังนั้นเมื่อหลายต่อหลายคนเห็นคำว่า ‘โลกร้อน’ ก็พาลจะวิงหนีซะทำเฉย โดยน้อยคนนักที่จะหลงเปิดเข้าไปอ่านเนื้อหาว่าอะไรคืออะไร (อย่างที่คุณกำลังทำอยู่นี้) หรือบางคนเมื่ออ่านจบก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม เรียกได้ว่า เคยดำรงชีวิตอยู่อย่างไรก็ทำไปอย่างนั้น แม้ว่าสิ่งที่ตัวเองกำลังทำอยู่จะเป็นหนึ่งในห่วงโซ่อาหารก่อการณ์ให้เกิดโลกร้อน

เจ้าปัญหาเรื่องโลกร้อนๆ นี้ก็ไซ้ย่อย เพราะมันถูกหยิบยกถกเถียงขึ้นมาในหลายสาขา หลายวงการ สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนมันจะเป็นไฟลามทุ่งที่เราเองก็ไม่ว่าจะมีใครจริงจัง-จริงจังกับการแก้ไขปัญหานั้นจริง ๆ หรือเปล่า? อย่างในวงการแฟชั่นก็มีการหยิบเรื่องโลกร้อนขึ้นมาเล่น หรือสื่อเลียนก็ไม่ทราบได้

ยกตัวอย่างง่ายๆ กับยีนส์แบรนด์ดีเซล (Diesel) ยีนส์อิตาลีเลียนที่กลายเป็นที่พึ่งทางใจวัยรุ่นไปทั่วโลก (ไม่เว้นบ้านเรา) ดีเซลเปิดแคมเปญภายใต้ชื่อ ‘Global Warming Ready’ พร้อมกับนำเสนอภาพวัยรุ่นที่กำลังเร่ร่ำกับปัญหาโลกร้อน โดยพวกเขาคิดว่านี่เป็นเพียงโอกาสเล็กๆ น้อยๆ ที่จะทำให้ได้แต่งตัวพิตเปรี๊ยะไปวันๆ

หรือจะเป็นวงการเพลงก็จะมีการแต่งเพลงเพื่อปลุกเร้าป่าวประกาศให้เห็นถึงสภาวะนี้เช่นกัน อย่างพี่ ๆ วงนูโว ที่รวมกันเฉพาะกิจผลิตเพลง ‘เธอสวยงาม โลกสวยงาม’ มาให้เราฟัง ใครสนใจอยากร่วมกันรักษ์โลกขึ้นอีกหน่อยด้วยการฟังเพลงละก็ สามารถเข้าไปค้นหาผ่าน

เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเพื่อฟังเพลงนี้ได้ ข้อสำคัญอย่ามัวแต่ฟังอย่างเดียววนะครับ ช่วยกันนิดนึงเพื่อโลกของเรา

อีกวงการหนึ่งซึ่งผมจะเชี่ยวชาญเป็นพิเศษก็คือ แวดวงมาเฟีย! เอ๊ย! ไม่ใช่ครับ อันที่จริงคือวงการสถาปัตยกรรมนั่นเอง เรียกรวมๆ เป็น ‘แวดวงก่อสร้าง’ ก็แล้วกัน

“วงการนี้มีส่วนอย่างไรต่อโลกร้อน?” เอาละแม้คำตอบจะมีอยู่ว่า “ก็ทุกวงการนั้นแหละที่มีส่วนทำให้โลกร้อน” มันก็ใช่ครับ แต่แวดวงนี้มีขอบข่ายที่กว้างขวาง ดังนั้นมันจึงส่งผลกระทบอย่างร้ายแรงไปด้วย อย่างที่เรารู้อยู่กันอยู่แล้วว่า บ้านเมืองจะพัฒนาก้าวไกลไปได้ก็ด้วยการพัฒนาการด้านต่างๆ ในโครงสร้างพื้นฐานเพื่อให้ชาวบ้าน ประชาชน พลเมืองตัวน้อยๆ อยู่ดีกินดีนั่นเอง และสิ่งที่แสดงออกซึ่งการพัฒนา ก็คือการก่อสร้าง หรืองานสถาปัตยกรรม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ต่างส่งผลโดยตรงต่อสภาพแวดล้อมให้เห็นกันจะจะ! ดังนั้นช่วงก่อนหน้านี้ที่คนทั้งโลกจะตระหนักถึงคำว่า ‘โลกร้อน’ นั้น กลุ่มสถาปนิกนักออกแบบต่างก็รู้ซึ่งกันคืออยู่แล้วในผลกระทบต่างๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้น จึงได้เกิดคำว่า ‘สถาปัตยกรรมเพื่อความยั่งยืน’ (Sustainable Architecture) ตามมา หรือบางคนอาจจะเข้าใจว่าเป็น Eco Architecture ก็ไม่แปลก เพราะอุดมการณ์ก็ไม่ต่างกันนัก คือการสร้างสรรคอาคาร บ้านเรือน ให้ถ้อยที่ถ้อยอาศัยกับสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นมิตร คำถามที่ตามมา ก็คือ “แล้วมันเป็นมิตรอย่างไรล่ะ?” เนื่องจากงานสถาปัตยกรรมไม่มีชีวิตการแสดงออกที่โอบอ้อมอารีต่อโลกก็จะเกิดจาก การไม่เบียดเบียน คือ สถาปัตยกรรมหลังนั้นต้องก่อมลภาวะต่อโลกให้น้อยที่สุด

ด้วยเหตุนี้งานสถาปัตยกรรมจึงต้องได้รับการเอาใจใส่เป็นพิเศษ เพราะต้องเกี่ยวข้องกับคนหลายฝ่าย แดมมลภาวะที่เกิดจากมันก็ยังคงมีความรุนแรงกว่าตัวบุคคลหลายเท่า ดังนั้นเราจึงต้องศึกษาตั้งแต่ขั้นเริ่มต้นของโครงการ โดยสถาปนิกจะต้องทำการศึกษา ศึกษา และศึกษาอย่างถี่ถ้วน ตั้งแต่การวิเคราะห์ทิศทางลม แดด ฝน เพื่อที่จะดึงธรรมชาติเข้ามาใช้อย่างเหมาะสม สิ่งนี้จะเป็นผลให้อาคารหลังนั้นประหยัดขึ้นอีกโข หลังจากนั้นก็ต้องเลือกวัสดุที่ไม่เป็นมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม จนถึงการใช้เทคโนโลยีอาคารที่เหมาะสมกับยุคสมัย สิ่งเหล่านี้เรียกว่าแค่เบาๆ หรือแค่เบื้องต้นเท่านั้นในการอยู่ร่วมกันของสิ่งแวดล้อมกับงานสถาปัตยกรรม ครั้นอธิบายแบบ

เจาะลึกถึงกระดูกคำก็เห็นจะต้องใช้ความหนาเหมือนวิทยานิพนธ์ ผมก็เกรงว่าคนจะไม่อยากอ่าน เพราะแม้แต่ตัวผมเองเมื่อเห็นหนังสือเล่มหนาที่ไรพาลจะหลับทุกที

ก่อนที่จะเลยเถิดไปถึงอุตรดิตถ์!!? ก็กลับมาที่ตัวเราก่อน เพื่อเช็คตัวเองสักเล็กน้อย คุณเคยถามตัวเองอย่างจริงจังหรือไม่ว่า เราตระหนักหรือทำอะไรเพื่อโลกใบนี้กันบ้าง ? ในขณะที่เรากำลังพูดพรัวเรื่องโลกร้อนๆ อยู่เนี่ย หรือในขณะที่เรากำลังอ่านบทความต่างๆ นานาเกี่ยวกับโลกร้อนๆ ตัวเราจริงจังก-จริงใจแค่ไหนกับเรื่องดังกล่าว หรือเพียงแค่รู้สึกเฉยๆ หากคุณจะรู้สึกอย่างนั้นมันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรนัก เพราะสิ่งเหล่านั้นมันดูเหมือนว่าจะอยู่ไกลตัวเรามากซะเหลือเกิน อย่างเช่นเรื่อง ‘ธารน้ำแข็งที่ขั้วโลกเหนือกำลังละลาย’ เราเองก็จะคิดในใจอย่างต่อเนื่องว่า “ที่บ้านเราอยู่แสนไกล คนละฝั่งโลกกันเลย เหตุไฉนใยจะต้องวิตกกังวลด้วยเล่า” เอ้า! ว่ากันไปขนาดเขียนซะตัวเบ้อเร่อนะเนี่ย แล้วหากเป็นเรื่อง ‘ภาวะเรือนกระจก’ ละ เราก็จะบอกกับตัวเองว่า “ไม่เห็นจะรู้สึกเลย เรือนกระจกอะไรกัน เพราะฉันก็อยู่ของฉันทันในห้องแอร์ เย็นสบายดีนี่หว่า ” ว่าไปนั่น อย่ามัวแต่ทำใจเย็นไปครับคุณ ถ้าไม่นึกถึงตัวเองก็ให้นึกถึงคนที่คุณรัก (โอ๊ยเยอะเลยแฮะ คราวนี้) ยุคคุณสมัยของคุณอาจจะยังไม่มีผลกระทบต่อตัวคุณมาก แต่หากเป็นสมัยรุ่นลูกรุ่นหลานที่ต้องดำรงอยู่ภายใต้โลกร้อนๆ ใบนี้ล่ะจะเป็นอย่างไร คุณคงไม่บอกว่า “ก็ช่างพวกเค้าสิ” นะครับ เพราะคนที่อยู่ในภาวะเหล่านั้นก็คือลูกหลานของคุณเอง

“แล้วเราจะทำอย่างไรกันดีล่ะเพ่ ก็โลกมันใหญ่โตมโหฬาร แต่เราตัวกะเปี้ยกเดียวจะเยียวยาอะไรได้” ถ้าถามผมก็จะตอบว่า “ง่ายมากครับพี่น้อง” เราก็แค่ดำเนินชีวิตของเราไปตามปกติ เพียงแต่พึงระลึกเสมอเมื่อจะใช้พลังงานต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นน้ำ ไฟ ปัจจัยพื้นฐานต่างๆ สามัญประจำบ้านที่หากเราประหยัดได้ก็ต้องทำ ย้ำครับว่าต้องทำ เพราะการลดการใช้พลังงานก็เป็นทางหนึ่งในการช่วยลดภาวะความร้อนที่เพิ่มขึ้นให้กับโลก ถ้าคุณสนใจจริงๆ ที่จะเป็นส่วนหนึ่งในการลดภาวะโลกร้อนก็พิมพ์คำว่า ‘โลกร้อน’ ลงไปที่ Google เพียง 0.04 วินาที เว็บไซต์ต่างๆ ก็จะปรากฏพร้อม 1,220,000 อย่างน้อย ๆ หรือถ้าคุณอยากจะโกอินเตอร์หน่อย (คำนี้ในยุคนี้ถือว่าเชยนะครับ แต่ผมก็ขอมเขย) ก็พิมพ์ **global warming** ลงไป ทีนี้ล่ะครับท่านผู้อ่านเว็บต่างๆ กว่า 92 ล้านเว็บก็จะไหลพรวดภายใน 0.05 วินาที อูแม่เจ้า เรียกได้ว่ามิให้ศึกษากันทั้งชีวิต ที่สำคัญคืออย่าได้มัวแต่นั่งอ่าน นอนอ่าน หรือเพียงแค่รู้ไว้ประดับบารมีเฉยๆ ละ เพราะคนจริงมันต้องทำจริง เอาล่ะถึงเวลาแล้วที่จะทำอะไรเพื่อโลกของเรากันบ้าง

พ.ศ. 2550

การรณรงค์ลดภาวะโลกร้อน ปรากฏไปทั่วโลก เพราะชาวโลกเริ่มหวาดกลัวภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้น คลื่นความร้อน พายุฝนฟ้าคะนอง น้ำท่วม พายุหิมะ แผ่นดินถล่ม น้ำแข็งขั้วโลกละลาย และอื่นๆ อีกมากมาย สภาพภูมิอากาศแปรปรวนเช่นนี้ ชาวโลกจึงพยายามช่วยกันรณรงค์ให้ประหยัดทรัพยากรธรรมชาติ หาล้างงานทดแทนมาใช้ หันกลับมาใช้กระดาษแทนพลาสติก ปิดไฟลดการใช้พลังงาน ลดการปล่อยก๊าซพิษ และอื่นๆ อีกมาก

การปลูกจิตสำนึก รักษ์โลก จะสำเร็จหรือไม่ ต้องรอดูกันต่อไป

พ.ศ. 2575

โลกกลับสู่บรรยากาศปกติ สภาพภูมิอากาศไม่แปรปรวนอย่างในปี 2550 มานานหลายปีแล้ว เพราะชาวโลกช่วยกันดูแลโลก

สภาพเศรษฐกิจกลับมาเฟื่องฟูไปทั่วโลก วิทยาการเทคโนโลยีล้ำสมัยเกิดขึ้นมากมาย มีนักประดิษฐ์ คิดค้น รถยนต์เหาะได้ จนสำเร็จ ผู้คนก็แห่แหนไปซื้อมาขับขี่โดยสารกันสลอนไปทั่วฟ้า จนต้องจัดการควบคุมจราจรทางอากาศยิ่งกว่า จัดการระเบียบเครื่องบินในยุคปี พ.ศ. 2560 เสียอีก ชาวโลกกำลังมีความสุข

พ.ศ. 2580

เกิดภาวะโลกร้อนแบบเฉียบพลัน น้ำแข็งขั้วโลกหายไปถึง 80% มันละลายกลายเป็นน้ำไหลลงสู่มหาสมุทร สภาพภูมิอากาศแปรปรวน และการไหลอย่างรวดเร็วของน้ำในมหาสมุทรที่ถูกน้ำจากน้ำแข็งเข้ามาเพิ่มปริมาตร ทำให้เกิดน้ำท่วมฉับพลันทั่วโลก มีผู้คนถูกน้ำซัดหายไปมากมายจนยากจะสืบค้น ซ้ำร้ายในปลายปีเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวครั้งใหญ่ เกิดความเสียหายกระจายไปทั่วโลก

ชาวโลกคิดกันไปต่างๆ นานา ฤา จะถึงวัน โลกแตก?

พ.ศ. 2602

จากสภาวะอากาศที่เปลี่ยนแปลงไปและการเปลี่ยนแปลงของเปลือกโลก เมื่อปี พ .ศ. 2580 พื้นที่ที่เคยเป็นแผ่นดินหายไปกว่า 60% ของพื้นที่โลกทั้งหมด เมืองใหญ่หลายแห่งทั่วโลก กลายเป็นเมืองร้างจมอยู่ใต้น้ำ ผู้คนต้องย้ายไปสร้างบ้านเมืองอยู่บนภูเขา การเกษตรและการเลี้ยงสัตว์ทำได้ยากขึ้น สภาพภูมิอากาศไม่คงที่เลยสักนิด บนภูเขาสูงบางที่อากาศร้อนแห้งแล้ง หรือไม่ฝนก็ตกหนัก หรือเดี๋ยวมีหิมะตก เมื่อปริมาณอาหารลดน้อยลง ทำให้จำนวนประชากรโลกลดลงตามไปด้วย จนกระทั่งองค์การระหว่างประเทศต้องห้ามมาตรการเพิ่มประชากรกันขนานใหญ่ โดยประกาศให้แต่ละครอบครัวมีลูก 2 คน แล้วจะได้รับความช่วยเหลือต่างๆ จากองค์การระหว่างประเทศ

ในปลายปีนั่นเอง สภาพอากาศหนาวเย็นมากที่สุดในรอบ 10 ปี เกิดเหตุการณ์ ประชาชนเดินขบวนประท้วงขึ้นทั่วทุกมุมโลก เพื่อให้รัฐบาลของชาติตน อพยพประชาชนไปยังดาวดวงใหม่ เพราะมีข่าวลือไปทั่วโลกว่า องค์การอวกาศของประเทศมหาอำนาจหลายประเทศ สามารถส่งมนุษย์ไปยังดาวดวงอื่นโดยไม่ต้องใช้ยานอวกาศ

ในที่สุด รัฐบาลประเทศไทย ที่พัฒนาวิศวกรรมด้านอวกาศไปได้ไกลกว่าประเทศอื่น แต่กลับด้อยเสถียรภาพทางการเมือง จึงถูกองค์การระหว่างประเทศกดดัน ให้ออกมาประกาศถึงโครงการทดลองส่งมนุษย์ไปยังดาวดวงอื่นโดยไม่ต้องใช้ยานอวกาศเดินทางไกลหลายล้านปีแสง เพื่อไปยัง กาแล็คซี่แอนโดรเมดา

ชาวโลกผิดหวังที่ข่าวลือนั้นไม่เป็นความจริง เพราะจะต้องทนอยู่อย่างไร้ความสุขในโลกที่ไม่น่าอยู่เหมือนก่อน

ดาวเทียมที่โคจรอยู่นอกโลก ส่งภาพถ่าย ดาวโลก กลับมาให้คนบนโลกเห็น มันเป็นภาพ “ดวงดาวสีขาว” ตอนนี้ โลกไม่ได้เป็น “ดวงดาวสีน้ำเงิน” อีกแล้ว

พ.ศ. 2650

“เธอเตรียมตัวพร้อมหรือยัง” อัปสร ถามเพื่อนสาว ผ่านจอมอนิเตอร์

“พร้อมแล้วนะ แต่ว่า จะใช้เวลานานไหม” เมขลา ถามกลับ

“พอควรละเธอ ราว 45 วินาที” อัปสร ยิ้มให้ “ไม่ต้องกังวลนะ เราเคยผ่านมาแล้ว สนุกดี ” แดมยังปลอบประโลมเพื่อนด้วยคำพูดเหมือนเป็นการเล่นเกมสนุกสนาน

“เราน่าจะยอมไปพร้อมกับเธอตั้งแต่ตอนนั้นนะ แต่มันก็ยังเป็นขั้นการทดลอง เราเลยไม่
แน่ใจ” รอยยิ้มของ เมขลา ส่งกลับมาที่มอนิเตอร์ภายในห้องวิทยาการที่ อัสพร นั่งอยู่ ที่นี้ คือ ดาว
B 612 ณ กาแล็กซี่แอนโดรเมดา

ตัวเลขที่หน้าจอ ค่อยๆ เปลี่ยนไป “ห้า สี่ สาม สอง หนึ่ง...ศูนย์” อัสพร ยิ้มกว้าง
ประตูห้อง ไร้หน้าต่างเปิดออก เมขลา เดินออกมาด้านนอก

“ขอต้อนรับสู่ ดาว B 612 ณ กาแล็กซี่แอนโดรเมดา” อัสพร กุมมือ เมขลา ไว้แน่น พลัง
เดินไปที่จอภาพใหญ่ เป็นภาพดวงดาวสีขาวขุ่น กำลังโคจรรอบดวงอาทิตย์ ส่วนอีกจอภาพหนึ่งที่
เคียงกันอยู่ แสดงภาพดวงดาวสีน้ำเงิน กำลังโคจรรอบดวงอาทิตย์เช่นกัน

“ดูดาวโลกของเราสิ มันไม่สวยเหมือนเมื่อ 100 ปีก่อนเลย” ทั้งสองยิ้มให้กัน แต่สายตาที่
ส่งถึงกันนั้น คล้ายกำลัง โศกเศร้า “ลาก่อน ดวงดาวสีน้ำเงิน”

เมื่อเหตุการณ์อีก 100 ปีข้างหน้ายังไม่ถึง...

อยากให้ลูกหลานต้องไปจาก “โลก ดวงดาวสีน้ำเงินแสนสวย” ดวงนี้หรือ?

ถึงเวลา รัก (ษ์) โลก ด้วยใจจริง แล้วหรือยัง...

.....

เพื่อมวลมนุษยชาติและลูกหลานของเรา...

ดัดแปลงจากบทความของ ชนพล เศตะพราหมณ์

“อีกไม่ถึงร้อยปีโลกนี้จะถึงกาลวิบัติ!”

ไม่ใช่คำพยากรณ์ของนอस्टราดามุส ไม่ใช่คำทำนายของโหร อาจารย์ ไม่ใช่การฟันธงของหมอดักขณ์ แต่ก็ไม่ใช่รายงานจากสถาบันวิจัยใด ๆ ทั้งสิ้น

เราคงไม่สามารถจับมือใครเคา เพื่อให้รู้ว่าใครเป็นผู้พูดประโยคดังกล่าวได้ แต่ดูทำผู้พูดจะไม่รักในดวงดาวบ้านเกิดตัวเองเสียแล้วละมัง?

พูดไปได้ว่าโลกจะอวสานในอีกเพียง ศตวรรษ เดียว!

แค่ร้อยปี...ก็รุ่นหลานของเหลนเราเท่านั้นเอง... (ถ้าคุณอายุเท่าผมตอนนี้)

เล่นทำนายให้หลานของเหลนเราไว้ดวงดาวที่อยู่อาศัยไปซะนี่ รู้ไหมครับว่าอวกาศภายนอกนั้นโหดร้ายแค่ไหน มีทั้งหลุมดำ อุกาบาต ซูเปอร์โนวา มอนสเตอร์ต่างดาวสารพัด ไหนจะต้องเผชิญกับอากาศต่างถิ่นที่ไม่คุ้นเคย พวกเขาคงไม่ได้นอนหลับในบ้านอันอบอุ่น ไม่มีโอกาสลิ้มลองรสชาติอาหารที่หลากหลายได้แบบเดิมอีก

ผมรับไม่ได้หรอกครับ นั่นเป็นประโยคสาปแช่งโลก สาปแช่งหลานของเหลนเราชัด ๆ !!

อะไรเป็นสาเหตุให้โลกเกิดการวิบัติกัน วิวัฒนาการที่รุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว และเทคโนโลยีที่วิ่งไปไวอย่างจุดไม่อยู่อย่างนั้นหรือ?

ผมขอชี้แจงว่า...ที่ผู้คนมากมายต่างแข่งขันกันพัฒนาเทคโนโลยีให้ก้าวหน้าอย่างไม่มีใครยอมใครนั้น เป้าหมายหนึ่งก็เพื่อทำให้โลกที่เราอาศัยแห่งนี้สะดวกสบายต่อมนุษย์มากขึ้น ซึ่งก็เป็นสิ่งสร้างสรรค์ความสะดวกสบายให้แก่พวกเราไม่น้อยไม่ใช่หรือ?

นอกจากนี้การที่ต้องปลูกสร้างวัดอุสถานทั้งหลาย โดยมีโลกเป็นรากฐาน ก็เพื่อเตรียมเป็นสถานที่สำหรับหลับนอนและทำกิจกรรมนำอัครธรรมมากมาย ที่ล้วนมีผลพวงมาจากสมองอันน่าทึ่งของมนุษย์เอง ด้วยเหตุนี้บรรพบุรุษของเราจวบจนเราและลูกหลานของเราต่างก็พยายามแสวงหาพื้นดินที่ใช้ดำรงชีวิต แม้บ่อยครั้งต้องแลกกับการทำลายธรรมชาติเดิมที่มีอยู่ หากแต่ในแง่ที่ต้องเอาตัวรอดและปรับตัวกับธรรมชาติรอบตัว ก็คงเป็นเรื่องจำเป็นประการหนึ่ง

และที่ไม่กล่าวถึงไม่ได้ก็คือเรื่องพลังงาน เราขุดเจาะ น้ำมัน และเชื้อเพลิงพลังงานที่โลกสะสมมานับล้านปีเพื่อนำมาผนวกกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีหลาย ๆ ด้าน อาทิเช่น นวัตกรรมยานยนต์และอวกาศ อุตสาหกรรมใหญ่ ๆ น้อย ๆ ทั้งหมด ซึ่งแน่นอนว่าจะต้องปล่อย CO₂ ออกสู่ชั้นบรรยากาศทั้งขณะสูบขึ้นมาและใช้ไป ... กระนั้นก็ต้องยอมรับว่าพวกเราต่างได้ประโยชน์จากขั้นตอนเหล่านี้มากเกินไปจนจะคาดเดาจริง ๆ

ผมศรัทธาในมนุษย์ และเชื่อว่ามนุษย์มักสร้างสรรค์สิ่งที่ดีสวยงามมากกว่าทำลาย “พวกเราสร้างสรรค์ความงดงามที่ธรรมชาติไม่ได้เป็นผู้สร้าง” บางคนบอกว่าเราอาจเดินทางเร่รอนมาจากอวกาศ จนลงจอดยานของพวกเขา ณ ดาวโลก และถ้านั้นเป็นความจริงไม่ว่าเราจะมาจากไหน ก็กำเนิดจากสิ่งใด ... โลกก็เป็นบ้านเพียงแห่งเดียวที่ผมต้องเกิดและตายลง ... ก็เท่านั้น

ผมอยากให้โลกยิ้ม อยากให้โลกมีความสุข .. ผมก็ต้องยิ้มให้กับโลก และทะนุถนอมธรรมชาติให้มาก ๆ ... จะต้องทำอะไรมากกว่านั้นอีกไหม?

“อีกไม่ถึงร้อยปีโลกนี้จะถึงกาลวิบัติ!”

ท่าทางคนที่พูดประโยคนี้นี้
คงจะไม่เข้าใจอะไรเอาเสียเลย!

.....

ในช่วงหัวค่ำของหน้าหนาวของดินแดนทางตอนเหนือของประเทศอินเดีย อากาศเย็นลงมากจนเสื้อผ้านั้นจะไม่พอกับความอบอุ่นที่ร่างกายมนุษย์ต้องการ ทำให้คนที่นั่นส่วนใหญ่ต้องมีผ้าฝืนใหญ่อีกผืนเอาไว้ห่มคลุมกันลมหนาวเข้ามากรีดกายให้หนาวเหน็บ นอกจากเวลาไปทำงานเท่านั้นถึงจะฟุ้งเสื้อกันหนาวเพียงอย่างเดียว

ผู้คนพลุกพล่านหน้าร้านค้าประจำไชด์งาน บางส่วนเพิ่งจะเลิกจากหน้างานกลับมาแค้มป์ด้วยรถบรรทุกของบริษัท เดินปะปะสนกันไปตามถนนเวียนหัว อีกทั้งยังส่งเสียงอะอะกันงมบ้างนัดแนะกินข้าวกินเหล้า บ้างพูดหยอกล้อให้พอแก้เหนื่อย ที่ตรากตรำกันทั้งวัน ดวงไฟของหลอดไส้ทั้งเสตนสีออกแดงๆ หลอดเล็กๆ สองหลอดที่แขวนไว้หน้าร้านไม่เพียงพอจะส่องสว่างจ้าไปทั่วบริเวณได้

มองเข้าไปในร้านลูกค้าผู้หิวโหยต่างยื่นล้อมหน้าร้านรอว่าของที่ตนส่งไปจะได้ตอนไหน เพราะเจ้าของร้านหยิบผิดหยิบถูกสับสนวุ่นในหัวสมองเพราะใครๆก็อยากได้ก่อนคนอื่นส่งเสียงกันมั่วไปหมด บ้างก็ไข้ไก่ บ้างก็ข้าวสาร บ้างก็น้ำตาล แต่พวกถั่วเขียวถั่วแดงขายดีเป็นพิเศษเพราะคนส่วนใหญ่เป็นมังสวิวัติ เป็นเช่นนี้ทุกวันเพราะคนงานเกือบทุกคนไม่มีเงินพอจะซื้อมากักตุนกินสองวันได้

ส่วนทีวีในร้านเพื่อเปิดทิ้งไว้โดยเจ้าของร้านหวังจะเพิ่มมันคลายเหงาด้วยละครข่าวสารช่วงที่นั่งรอลูกค้าแล้ว ยังหวังว่ามันจะลดความเบื่อหน่ายจากการรอต่อคิวได้บ้างด้วยการดูข่าวช่วงหัวค่ำมาเวลาไปเรื่อยๆ แน่ละว่ามันไม่ได้ผลกับความหิวของแรงงานชั้นกรรมกรที่นี้

“ประเด็นข้าวเด่นในวันนี้!!”

“จากอิทธิพลของปรากฏการณ์โลกร้อนทำให้เกิดพายุหิมะถล่มเงินอย่างหนัก หลายพื้นที่ถูกตัดขาด”

“ออสเตรเลียเกิดน้ำท่วมอย่างหนักในหลายรัฐทำให้ต้องอพยพประชาชนออกนอกพื้นที่หลายแสนคน”

“พายุไต้ฝุ่นถล่มเกาะสุมาตราทำให้ประชาชนชาวอินโดนีเซียไร้ที่อยู่เกือบสามหมื่นคน”

“เกิดเหตุโคลนถล่ม ทำให้คนเกือบห้าร้อยคนในหมู่บ้านแห่งหนึ่งทางตอนใต้ของชิลีสูญหาย”

“อเมริกาลงนามในสัญญาการลดปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์แล้ว หลังจากถูกประณามหนัก”

“เกิดชีนามิถุกใหญ่ที่สุดในรอบสามร้อยปีที่ญี่ปุ่น “

สถานีข่าวเริ่มรายงานหัวข้อข่าวและประเด็นร้อนของวันตามโปรแกรมเหมือนทุกๆวัน คนงานที่รอต่อคิวซื้อของทุกวันก็คิวยูทุกวัน แล้วก็ลืมไปทุกวัน อย่างไม่ได้เดือดร้อนอะไร เพราะสิ่งที่ทำให้พวกเขาเดือดร้อนของคนที่นั่นนั่นคือการไม่จ่ายค่าจ้างค่าแรงพวกเขาของพวกนายหน้าผู้รับเหมานั้นเองที่เป็นปัญหาใหญ่

ที่คันดินข้างถนนหน้าร้านขายของสองพ่อลูกนั่งหมดอาลัยตายอยากหลังจากรถโดยสารมาส่งลงที่หน้าแคมป์ แต่พวกเขาเฝ้ากองสัมภาระที่ยัดค้มากับถุงปุ๋ยเก่าๆที่ใช้เชือกฟางมัดปากสองสามใบซึ่งเป็นสมบัติที่ติดกายมาจากบ้านไกล ท่ามกลางความมืดมนห่างไกลแสงของหลอดไฟ คงมีแต่แสงเดือนและแสงดาวเท่านั้นที่พอทำให้เห็นเค้าลางของใบหน้าที่มอมแมมและดวงหน้าที่อ่อนละ โหยโรยแรงของทั้งผู้เป็นลูกและผู้เป็นพ่อ

“หิวมากมี้ลูก ง่วงมากมี้”

“ครับพ่อ”

“อดทนหน่อยแล้วกัน เดี่ยวเพื่อนพ่อคงเลิกงานมาแล้ว ” เงินที่ติดตัวมาได้เอาไปใช้จ่ายใน ส่วนของค่ารถค่าราหมดแล้ว ทำให้ผู้เป็นพ่อทำได้แค่เพียงให้กำลังใจลูกชายของเขา

“ครับพ่อผมรอไหว ” เด็กชายวัยสิบสี่ขวบเช่นเขาต้องออกจากบ้านมาพร้อมบิดาเพื่อขายแรงงานแลกกับเงินเลี้ยงชีพแม่และน้องๆที่บ้านอีกหลายชีวิต

“ต้องอดทนหน่อยนะลูก เราเกิดมาเป็นผู้ชายต้องเข้มแข็ง”

“งานนี้ไม่ใช่ใครก็ทำได้นะลูก ต้องวรรณะอย่างเราถึงทำได้”

“พวกวรรณะอื่นมันมีแรงไม่สู้เราหรอก ทำงานเก็บเงินได้เยอะๆจะได้ซื้อผ้าใหญ่ไปให้แม่ตัดเสื้อและกระโปรงให้น้องๆใหม่ คงจะดีใจยิ้มจนปากฉีกเลยนะว่ามี้”

“เพื่อนพ่อเล่าให้พ่อฟังว่าเชื่อนที่เรจะทำนี่เป็นเชื่อนผลิตกระแสไฟฟ้าที่ใหญ่ที่สุดของประเทศเลยนะ เราจะภูมิใจขนาดไหนถ้ามันเสร็จด้วยมือเรา คนทั้งประเทศได้ใช้ไฟฟ้าเพราะเราเลยนะลูก”

“ครับพ่อ” หลังจากเงิบฟังผู้เป็นพ่ออยู่นาน สายตาเด็กน้อยมองจ้องเข้าไปในร้านค้าหม่อมองดูขนมหลายอย่างที่ห้อยอยู่ อีกทั้งจุกก็ได้กลิ่นอาหารที่คนในแคมป์ทำกันจนทำให้ท้องของเด็กน้อยทนมไม่ไหวร้องครวญครางอย่างโหยหวน

“พ่อครับ”

“ผมคิดถึงบ้าน” เด็กชายก็เอ่ยขึ้นมา

“อดทนลูก เราโตแล้วนะ เอาอย่างพ่อสิ รู้มั๊ยลูกผู้ชายต้องทนมากกว่านี้อีกหลายเท่า ” ผู้เป็นพ่อปลอบลูกชายด้วยถ้อยคำที่อ่อนโยนและแผ่วเบา ในขณะที่ดวงตาของมองลึกลงไปจิตใจของลูกผ่านดวงตาของเขา

“อย่าว่าแต่เรื่องคิดถึงบ้านเลยลูก เราจะไม่คิดถึงอะไรเลยซักอย่างจะอดทนทำงานเก็บเงินเพื่อเราจะได้มีเงินมีทอง ลืมตาอ้าปากได้เหมือนกับคนอื่นเขาบ้าง”

“เราจะต้องไม่กลัวและไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ฝนจะตก ไฟจะร้อง น้ำจะท่วมโลก แผ่นดินจะลุกเป็นไฟ เราก็ต้องอดทนรู้มั๊ยลูก”

“ครับพ่อ ผมจะจำไว้”

“เมื่อเราทนได้ จนถึงวันนั้นสิ่งที่ผ่านไปแล้วเราก็อ่มาคิดถึงมันอีกจะดีกว่า”

สองพ่อลูกยังนั่งรอกอยู่อีกจนดึก ผู้เป็นเพื่อนของเขาที่บอกว่าจะมารับยังไม่มีวิ๊แว ผู้เป็นพ่อยังย้ำถามและบอกลูกชายอยู่ซ้ำๆ

“หิวมากมั๊ย ง่วงหรือยัง”

“ต้องอดทนนะลูก เราเกิดเป็นผู้ชาย” แน่แน่นอนว่าทุกครั้งทีพูดคำนี้ทีไรจะมีรอยยิ้มที่อ่อนโยนรำเรงบนใบหน้าเขาเสมอ

แต่ภายในใจผู้เป็นพ่อมีคำถามมากมายหลายแสนอย่างให้ครุ่นคิด จนบางครั้งเกิดท้อแท้ในใจกับสภาพความเป็นไปในชีวิต ความคิดบ้างก็ชอบโผล่ขึ้นมาจากห้วงลึกของจิตใจเสมอๆ ให้สวดมนต์อ้อนวอนเหล่าเทวดาฟ้าดินทั้งหลาย

“ขอให้โลกแตกไปซะทีเถอะ จะได้หมดเวรหมดกรรมซะที”

อาจจะจริงดังหวังหรือไม่ก็แล้วแต่ เขาทำไปแล้วก็ไม่ได้เก็บมาใส่ใจเพราะสิ่งที่ต้องรับผิดชอบอยู่ข้างกายช่างยิ่งใหญ่เกินกว่าจริงๆ

ป่าไม้ กับลมหายใจที่เหลืออยู่...

โดย มุม

ก่อนนี้ป่าไม้เคยเขียวขจีด้วยแมกไม้มานานาพันรู้ แต่นับวันความเขียวขจีเหล่านี้เริ่มลดลงๆ กลิ่นอายของป่าเริ่มจางหายไป กลายเป็นกลิ่นควัน กลิ่นคอนกรีตเข้ามาแทนที่ สัตว์น้อยใหญ่ที่เคยได้อาศัยร่มเงาของป่าเขียวเป็นบ้าน ก็เริ่มพากันออกเดินทางย้ายที่เพื่อหาป่าแห่งใหม่ บ้างก็อยู่ได้ บ้างก็ล้มหายตายจากไป คงทิ้งไว้แต่คำถามที่ว่า ลมหายใจของป่าจะคงเหลืออีกสักเท่าใด

นายต้นไม้ หนึ่งในสมาชิกของบ้านป่าเขียว ได้แต่เหลียวมองตามหลังขบวนคาราวานของเหล่าสัตว์น้อยใหญ่นานาชนิดที่กำลังทยอยเดินออกจากป่า เพื่อหาแหล่งที่อยู่ใหม่

“จะไปอยู่ที่ไหนกัน” เสียงนายต้นไม้ตะโกนถามฝูงกระรอกที่เดินผ่านโคนต้นของเขาไป

“เรากำลังจะย้ายไปยังป่าที่อยู่ถัดไปนี่แหละจ๊ะ” กระรอกสาวตัวหนึ่งตอบ

“ตอนนี้พวกมนุษย์เริ่มรุกคืบเข้ามาในอาณาเขตของเราแล้ว เราไม่มีอะไรพอที่จะไปต่อกรกับมนุษย์ได้ เราจึงต้องเป็นฝ่ายไปเสียเองนะสิ” กระรอกหนุ่มเสริม

“แล้วนายจะไปกับเราด้วยไหมนายต้นไม้” กระรอกหนุ่มถามต่อทันที ฝ่ายนายต้นไม้เมื่อได้ยินคำถามดังนั้นก็ก็ได้แต่เข้มน้อยๆ

“ไปกันเถอะกระรอกน้อยทั้งหลาย นี่ผลไม้เอาไว้ใช้สำหรับเดินทางนะ” นายต้นไม้พูดพลางส่งผลไม้บนต้นของตัวเองลงมาให้กับฝูงกระรอก

“เราคงไปไหนไม่ได้หรอก ป่าไม้ยังคงต้องการเรา เพราะป่าไม้เกิดจากต้นไม้อย่างพวกเราๆ หลายๆ ต้นมารวมเข้าด้วยกัน ที่สำคัญ เราคิดว่าพวกมนุษย์ยังต้องการความช่วยเหลือจากพวกเราอยู่” เสียงนายต้นไม้ตอบ

“งั้นโชคดีนะนายต้นไม้ พวกเราไปกันก่อนละ ใ้วันหลังเราจะกลับมาเยี่ยม” กระรอกหนุ่มจำฝูงพูดพลางพาลูกฝูงเดินทางต่อ ไม่นานนักก็เดินลับสายตาของนายต้นไม้ไป

“เฮ้อ” นายต้นไม้ถอนหายใจเบาๆ พลางนึกไปถึงสมัยก่อน สมัยที่มนุษย์ยังรู้จักมอบความรักให้กับป่าไม้ สมัยที่ป่าไม้และมนุษย์พึ่งพาอาศัยกัน ภาพเหล่านั้นนับวันยิ่งเริ่มเลือนลางหายไป ยิ่งมนุษย์มีความเจริญเพิ่มมากขึ้นเท่าไร ความสำคัญของป่าไม้ก็ยิ่งถูกบั่นทอนลงไปมากขึ้น เช่นนั้นหรือ เขาคงทำได้เพียงภาวนาให้มีมนุษย์สักคน ที่จะมองเห็นความสำคัญของป่าไม้ ดังเช่น

ครึ่งโบริณผ่านมา แล้วเขาก็นิ่งสงบไปเหลือไว้เพียงรอยคราบน้ำตาที่หลังไหลลงมาจนถึงโคนต้น
ทุกวัน รอตักวัน... สักวันที่จะมีมนุษย์สักคนมองเห็นรอยคราบน้ำตานี้

ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานสักเพียงใด ธรรมชาติ ป่าไม้ ต้นไม้ ยังคงเป็นเพื่อนที่ดี
ที่สุดของมนุษย์ เป็นเพื่อนผู้ให้ “ให้” โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน หวังเพียงแค่อยากให้มนุษย์รู้และ
เข้าใจในคุณค่าของสิ่งที่ธรรมชาติมอบให้ แต่สิ่งที่มนุษย์ให้กลับคืนไปกลับกลายเป็นการทำลาย
ทำลายเพียงเพราะต้องการประโยชน์ส่วนตน แต่หากลองมองเพื่อถึงอนาคตของลูกหลานสักนิด ก็
คงจะเกิดความคิดที่จะช่วยชีวิตของต้นไม้เหล่านี้ทัน ก่อนที่ลมหายใจสุดท้ายของคนไม้ที่มีอยู่จะ
หมดไป พร้อมกับ ลมหายใจของมนุษย์ทุกคน

ผมสามารถพูดได้เต็มปากว่า ‘ดาวโลก’ เป็นดาวเคราะห์ ที่วิเศษสุดในจักรวาล หากมองลงมาจากฟากฟ้า คุณจะเห็น ดาวเคราะห์ที่มีสีฟ้าสว่างไสวสวยงามท่ามกลางความมืดอันเว้งว้างของห้วงอวกาศ

ก่อนหน้านี้ดาวเคราะห์โลกอาจมี ฝนตก แผ่นดินไหว ฟ้าร้อง ภูเขาไฟระเบิด ช้ำซากจำเจ ตามที่หลายคนเคยกล่าวสันนิฐาน

อาจด้วยความบังเอิญหรือความตั้งใจ ของใครสักคน ได้บันดาลให้ดาวเคราะห์ โลกมีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย เพื่อบังเกิดสิ่งดงามอย่างหนึ่งขึ้นในจักรวาล นั่นคือ ชีวิต (Live)

ชีวิตที่ก่อเกิดขึ้นบนดาวเคราะห์โลก ทำให้มิติของดาวเคราะห์เปลี่ยนไป เมื่อดาวเคราะห์ โลกมีชีวิต และมีการดำรงอยู่ของสรรพชีวิต เรื่องราวที่แตกต่างกันนับไม่ถ้วนจึงเกิดขึ้น สิ่งมีชีวิต ได้พยายามที่ดิ้นรนเอา ตัวรอดบนดาวเคราะห์โลกใบนี้ จึงทำให้ชีวิตมีรูปแบบพฤติกรรม ของเอง และกลายเป็นมิติของชีวิต แต่ละชีวิตต่างมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ของดาวเคราะห์ โลกอย่างไม่อาจแยกออกจากกันได้ ซึ่งแน่นอนว่าดาวเคราะห์โลกก็ยินดีเหลือเกินที่จะมอบทุกสิ่งทุกอย่าง ให้แก่ทุกชีวิตบนโลกเพื่อการดำรงอยู่ด้วยกัน

ชีวิตนอกจากจะมีการดิ้นรนเอาชีวิตรอด ยังมีการสืบทอดวิญญาณ ก่อให้เกิดการพัฒนาการ ของชีวิต หรือวิวัฒนาการขึ้นมาจนกลายเป็น "รูปแบบของชีวิต" ซึ่งเป็นสิ่งที่สวยงามที่สุด จนไม่อาจศึกษาได้อย่างหมดสิ้น

เห็นได้ว่าอย่างน้อยดาวเคราะห์โลก ก็ให้ "ความบังเอิญ" ที่ลงตัวอย่างงามวิไล และเป็น ความบังเอิญที่วิเศษที่สุดในจักรวาล ความบังเอิญนี้แหละที่ทำให้ทุกชีวิตแม้กระทั่งตัวเราเอง ในตอนนี้ได้เกิดขึ้นมา ดาวเคราะห์โลกมอบของขวัญที่มี เพียงหนึ่งเดียวในจักรวาลให้กับเรา นั่นคือ "โลก"

"โลก" ไม่ได้หมายถึง "ดาวเคราะห์โลก" แต่ครอบคลุมไปไกลกว่านั้น โลกหมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวเรา สิ่งแวดล้อม คนที่เราคิดถึงอยู่ตอนนี้ สิ่งที่เราอยากจะทำ ภาพที่มองเห็น เสียงที่ได้ยิน รสชาติที่ได้สัมผัส ประสบการณ์ ความทรงจำ นิยาย รูปภาพ นิทาน ศาสนา เรื่องราว สรรพสัตว์ ความประทับใจ ทะเล แม่น้ำ ภูเขา ความสุข ความสมหวัง

"ดาวเคราะห์โลก" ได้มอบ "โลก" ให้ทุกดวงวิญญาณที่อยู่บนโลก

วิกฤตการณ์โลกร้อนนั้น ถ้าเราไม่ได้แก้ไขอะไรเลย หรือปล่อยให้มันเป็นไปตามนั้น ดาวเคราะห์โลกก็จะยังอยู่ ไปแสนนาน ถึงแม้มนุษย์สูญพันธุ์ ดาวเคราะห์โลกก็ ไม่ได้หายไป แต่หากเป็น "โลก" ของพวกเราต่างหากที่พังทลาย

ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงดาวเคราะห์โลกก็คงจะร้องไห้ให้กับโลกที่อาจจะไม่มีอยู่อีกของพวกเรา

ด้วยความไม่รู้เท่าถึงการณ์ ความโลภ และความเห็นแก่ตัว เราได้ทำให้โลกที่เอื้ออำนวยให้เราเกิดมาและเหมาะกับการใช้ชีวิตของเรา กลายเป็นโลกที่เราไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ได้ เราได้ก่อให้เกิดมลพิษ และภาวะโลกร้อน ให้กับโลก

วิกฤตการณ์โลกร้อนและมลภาวะที่มนุษย์ สร้างขึ้นนั้น กำลังจะเปลี่ยนดาวเคราะห์ โลกที่เคยมีสีฟ้าคราม ให้กลายเป็นดาวเคราะห์สีเทา อันจืดชืด ไร้คำว่า "ชีวิต" ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นดาวเคราะห์โลกที่สวยที่สุดในจักรวาลก็คงจะหายไปตลอดกาล

เราคงไม่ตอบแทนดาวเคราะห์โลกที่มอบโลกให้เราอย่างนี้หรือไม่ใช่ไหม การจะดูแลรักษาโลกใบนี้ เพื่อดาวเคราะห์โลกและโลกของพวกเรามีด้วยกันหลายวิธีเหลือเกิน และง่ายดายมาก เราสามารถเป็นส่วนหนึ่งในการปกป้องรักษาโลก หลายคนคงจะรู้วิธีการที่ถูกต้องอยู่แล้ว

เมื่อเราทำสิ่งดี ๆ ให้กับโลกเพื่อแสดงความ "ขอบคุณ"

โลกก็จะยิ้มและตอบกลับว่า "ไม่เป็นไร"

ผมมีบ้านอย่างน้อยสองหลัง

หลังแรกเป็นบ้านหลังเล็ก ๆ อยู่ในกรุงเทพมหานคร
ส่วนอีกหลังเป็นบ้านขนาดใหญ่ที่สำคัญที่สุดในโลก

บ้านหลังใหญ่ของผมถูกเรียกว่า “โลก”

เป็นบ้านรูปทรงกลม ๆ ดูราวกับมีชีวิต

ไม่เพียงแค่อุณหภูมิเหมือนมีชีวิต แต่เขาได้ให้ชีวิตมากมายนับไม่ถ้วนด้วย

เขามีทุกที่จำเป็นต่อชีวิตของผม

ไม่ใช่เฉพาะเตียงนอน โต๊ะทำงาน ครูสำหรับทำอาหาร เก้าอี้นั่งทานอาหาร แบบที่บ้านหลังเล็กมี
แต่เป็นลมหายใจ อาหาร น้ำ ความสดชื่น ความอุ่นใจ ทุกสิ่งทุกอย่าง

ณ บ้านหลังใหญ่ของผม มีเพื่อนมากมายมาแบ่งปันพื้นที่ใช้สอยร่วมกัน

บ้านแห่งนี้จึงเป็น ‘Guest House’ ใหญ่และที่ดีที่สุดในโลก

และเป็น Guest House ที่เจ้าบ้านให้อยู่ได้ฟรี ๆ ไม่มีกำหนดย้ายออก

บ้านหลังเล็กของผมแม้จะสกปรกไปบ้างเพราะลืมทำความสะอาดก็ยังอาศัยอยู่ได้

แต่บ้านหลังใหญ่ของผม ... บ้านที่อาจมีชีวิตหลังนี้

หากยังสกปรกอย่างต่อเนื่องก็อาจทำให้ทั้งผมและเพื่อนในบ้านของผมอาศัยอยู่ไม่ได้อีกต่อไป

สิ่งเดียวที่ทำให้บ้านหลังใหญ่สกปรกและเหวอะ คือผู้อาศัยในบ้านหลังเล็ก ที่มีเฟอร์นิเจอร์เป็น

เตียงนอน โต๊ะ เก้าอี้ รวมถึงเครื่องอำนวยความสะดวกสบายต่าง ๆ

พวกเขาและผมเป็นมนุษย์

พวกเราต่างรู้ว่า โลก เป็นบ้านเพียงแห่งเดียว ที่พวกเราไม่สามารถเช่าหรือซื้อใหม่ได้

และเราต่างรู้ว่า มีวิธีการมากมายที่สามารถดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมของบ้าน

แต่บางครั้งพวกเราก็ละเลยที่จะทำ

บ้านหลังใหญ่ของพวกเราจะสกรปรกต่อไปเรื่อย ๆ หากผมและเพื่อนที่มีบ้านหลังเล็กยังรอให้มีใครสักคนมาดูแลรักษาบ้านหลังใหญ่

เราต่างรู้ว่าถ้าเรายังคงนั่งคอย ก็จะไม่มียานที่พวกเราอาศัยได้อีกต่อไป

.. แต่เราส่วนใหญ่ก็ยังนั่งรอ

สิ่งที่จะทำให้บ้านหลังเล็ก และบ้านหลังใหญ่ ‘โลก’ ที่ผมพักพิงน่านอยู่และอบอุ่น ก็คือพวกเราเท่านั้น

ฉัน เธอ และเขา ... หากเป็นความรักก็คงเป็นรักสามเส้า

แต่เมื่อเป็นพวกเรา ที่ยืนอยู่บนโลกเดียวกันใบนี้

ก็มากพอจะปกป้อง..โลก ‘บ้าน’ ของพวกเราให้ยืมได้เหมือนเดิม

.....

“ฉันอาศัยอยู่บนตัวเธอเอง” มนุษย์กล่าวกับโลก หลังจากไม่ได้คุยกันมาสักพัก

“อะไร ... เธอเพิ่งรู้หรือ” โลกเปล่งใจ

“บางครั้งฉันก็รู้ แต่บางทีฉันก็ลืม” เพื่อนตัวน้อยสารภาพ

“ไม่เป็นไรนะ ยังไงเธอก็ยังจำได้ แต่ว่า ... ฉันไม่เคยลืมเลยนะ ว่าเธออาศัยอยู่บนตัวฉัน” โลกยิ้มให้เพื่อนของเขาอย่างอ่อนโยนอย่างที่สุด!

“เพียงหญ้าราคาต่ำต่ำ
ยังสำคัญต่อดินถิ่นเขียว
เพียงสิ่งน้อยด้อยค่าคราเดียว
ยิ่งสำคัญต่อเสี้ยวจักรวาล”

เขาบอกว่า คนรวยใช้พลังงานมากกว่าคนรายน้อย .. หลายเท่า
เขาบอกว่า คนรายน้อยใช้พลังงานมากกว่าคนไม่รวยเลย .. หลายเท่า
เขาบอกว่า คนไม่รวยเลยใช้พลังงานมากกว่าคนไม่มีอันจะกิน .. หลายเท่า

นั่นอาจหมายความว่า ถ้าผมหรือคุณรวย ... พวกเราอาจกำลังทำร้ายโลก
และในทำนองเดียวกัน ถ้าผมหรือคุณจน ... จนแทบไม่มีอันจะกิน พวกเราอาจจะกลายเป็น
ผู้ปกป้องโลก

เพื่อผมคนหนึ่งเขียนเรื่อง ‘ขอดมนุษย์’ นำเสียดายที่เรื่องนี้เกือบจะถูกนำมาลงในหนังสือ
เล่มนี้ด้วย แต่เพื่อนผมส่งเรื่องของเขาไปลงในนิตยสารเล่มหนึ่งซะก่อน ขอดมนุษย์จึงไม่ได้มาอยู่
ในหนังสือของเรา

เรื่องของขอดมนุษย์มีอยู่ว่า เด็กตัวน้อย 2 คน คนหนึ่งจน อีกคนรวย แต่กลายเป็นเพื่อนซี้
กัน พวกเขาเล่นหุ่นยนต์ด้วยกัน เด็กรวยเล่นเป็นขอดมนุษย์อุลตราแมน เออ ไม่ใช่ครับ ไม่ใช่อุล
ตราแมนแต่เป็นเจทโทแมน (ผมชอบอุลตราแมนครับ) ส่วนเด็กจนแสดงเป็นสัตว์ประหลาดที่คอย
พันคว้นพิชโล่โลก ชื่อปีศาจเดวิล (แต่ผมชอบปีศาจ) เพราะตุ๊กตาทั้งหมดเป็นของเด็กรวย เขาจึง
ได้รับบทเป็นผู้พิทักษ์โลก แต่ไม่ว่าอย่างไรเด็กจนไม่เคยเถียงที่จะเล่นเป็นสัตว์ประหลาด มันก็
สนุกดีเหมือนกันที่ได้รับบทเป็นผู้ร้าย

บ้านของเด็กรวยมีรถยนต์ แอร์ ทีวี ตู้เย็น อุปกรณ์อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่คนรวยและ
คนเกือบรวยมี แต่บ้านของเด็กจนไม่มีอะไรเลย ของเล่นที่เด็กจนมีก็เหมือนกับของเด็กจนคนอื่น
ในเรื่องอื่น แบบที่ทำเองบ้าง พ่อทำให้บ้าง แต่ว่าเด็กรวยก็ไม่เคยรังเกียจเด็กจน และเด็กจนก็ไม่เคย

อิจฉาเด็กกรวย ทั้งนี้อาจเพราะทั้งสองยังเป็นเด็ก หรืออาจเพราะเพื่อนของผมอยากให้มันเป็นอย่างนั้น

วันหนึ่งครูสาวคนสวยของเด็กเจนและเด็กกรวย บอกกับเด็กนักเรียนในห้องว่า ตอนนี้อะไรของโลกของเรากำลังเข้าสู่ภาวะโลกร้อน บรรยากาศของโลกกำลังถูกทำลาย และทั้งหมดก็ล้วนเกิดจากน้ำมือของคุณและผม เธอหมายถึงมนุษย์ทุกคนครับ แต่เพราะทั้งคุณและผมเป็นมนุษย์พวกเราจึงถูกเหมารวมไปด้วย

“จ่อยมาโรงเรียนอย่างไรจ๊ะ” คุณครูสาวถามเด็กเจน

“แม่ปั่นจักรยานมาส่งครับ” เด็กเจนตอบ

“มาร์คล่ะ” เธอหันไปถามเด็กกรวย

“พ่อขับรถมาส่งครับ”

“แล้วบ้านจ่อยมีเครื่องใช้ไฟฟ้ากี่ชนิดจ๊ะ”

“มีไฟอยู่สองหลอดครับ”

“มาร์คล่ะ”

“เยอะเลยครับ ทิว ตู้เย็น เครื่องเสียงของพ่อ ไมโครเวฟ กระติกน้ำร้อน เครื่องทำน้ำอุ่น คอมพิวเตอร์ เกมสเพลย์สเตชันที่เหลือก็จำไม่ได้แล้วครับ” มาร์คบอกตามความสัตย์จริงตามประสาเด็ก

“เห็นไหมละนี่คือความต่างกันเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกของแต่ละคน แต่ละครอบครัวล้วนแต่แตกต่างกัน มากน้อยไม่เท่ากัน แล้วแต่ความจำเป็นของแต่ละคนแต่ละครอบครัว” คุณครูอธิบาย

“แน่นอนยิ่งถ้าเราใช้เยอะ ยิ่งจะมีส่วนในการทำลายโลกของเราเยอะไปด้วย”

“ครูก็ใช้รถยนต์เหมือนกันในการเดินทางมาสอนนักเรียนที่นี่ ครูก็มีเครื่องใช้อำนวยความสะดวกส่วนหนึ่งที่บ้าน เพียงแต่ว่าครูก็พอจำเป็นเท่านั้น และใช้แต่พอจำเป็นเหมือนกัน”

“แต่ครูเห็นแล้วว่ามีคนหนึ่งของเพื่อนเราในที่นี้ที่เป็นคนที่ช่วยโลกได้มากเลย นั่นคือเด็กชายจ่อย ปรบมือให้จ่อยหน่อยค่ะ”

ทุกคนปรบมือแสดงความดีใจและชื่นชมกับเด็กชาย จ่อยผู้มีส่วนร่วมในการช่วยโลกได้มากที่สุด เมื่อเทียบกับจำนวนทรัพยากรโลกที่เขาใช้

ผมลอกข้อความในเนื้อเรื่องของเพื่อนมาโดยขี้เกียจคัดแปลง ถ้าหากมีตำรวมาจับผม
ข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์ ทุกคนก็ช่วยเป็นพยานให้ผมด้วยนะครับ ว่าผมทำเพื่อโลก

เมื่อครูสาวคนสวยพูดจบเด็กชายก็รู้ว่าตัวเองไม่เหมาะสมที่จะรับบทยอดมนุษย์พิทักษ์โลก
อีกต่อไป จึงยกตำแหน่งดังกล่าวให้กับเด็กจนหรือเด็กชายจ้อย ส่วนเขาก็เปลี่ยนมารับบทเป็น
ประหลาดผู้กำลังทำลายล้างโลกแทน

แต่ทว่าเด็กจนก็ไม่ยอมรับบทยอดมนุษย์ผู้ปกป้องโลกเหมือนกัน เขาบอกว่าอีกไม่นานพ่อ
กับแม่ของเขาก็จะออกรถใหม่เพื่อมาชนผักไปขายที่ตลาด

แล้วอย่างนี้ใครจะเล่นเป็นยอดมนุษย์ได้บ้างล่ะ ...

เล็กนั้นงาม (Small is Beautiful) เป็นเรื่องที่ผมอ่านมาแล้วรู้สึกน้ำตาซึมเล็ก ๆ มันเป็น
หนังสือที่บอกผมว่า ความร่ำรวยคุกคามทรัพย์สินของโลกไปมากแค่ไหน และความเล็กน้อยมัน
งดงามเพียงใด หนังสือเล่มนี้ผมขโมยมาจากอาจารย์ท่านหนึ่งที่ผมเคารพ และได้ส่งให้เพื่อนที่เคารพ
อาจารย์คนเดียวกันไปอ่านต่อ

หนังสือเล่มนี้มีข้อมูลและข้อเท็จจริงอยู่หลายประเด็นมาก แต่ข้อมูลจะเป็นอย่างไรผมจำ
ไม่ได้แล้ว ผมจำได้แค่กราฟที่แสดงมันบ่งบอกให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ยิ่งรวยเท่าไรก็ยิ่งผลาญ
พลังงาน เชื้อเพลิง สร้างมลภาวะ และทำลายสภาพแวดล้อมของโลก เท่านั้น

แปลได้ว่า ... คนรวยใช้พลังงานมากกว่าคนไม่มีอันจะกิน .. หลายหลายหลายเท่า

นั่นเป็นเพียงสมมติฐานครับ ความจริงแล้วคนที่จัดว่ารวยบางคนก็รักษาสิ่งแวดล้อมและ
ดูแลโลกยิ่งกว่าใครคนไหน ๆ ...

ถ้านึกถึงใครไม่ออกก็ให้นึกถึง 'ในหลวง' ของพวกเรา นะครับ

นิยายรวบรวมความกล้าก่อนตัดสินใจเดินเข้าไปในตู้โทรศัพท์สาธารณะตู้หนึ่ง ก่อนหน้านี้ เธอหันซ้ายหันขวาด้วยความลังเล พยายามมองหาบางสิ่งและภาวนาให้มันอยู่ใกล้กับจุดที่เธอยืน สายตาสั้น ๆ มองทะลุผ่านแว่นตาหนาเตอะไปเจอบางสิ่งอยู่ห่างออกไป มันต่างจากที่คิดไว้ลิบลับ แต่ก็พอใช้ได้

นิก้าวเข้าไปในตู้โทรศัพท์ เธอไม่ได้ยกหูหรือหยอดเหรียญ แต่มองไปยังเป้าหมายซึ่งทำให้ เธอต้องมาเผชิญหน้ากับโทรศัพท์ตัวนี้ เธอรวบรวมความกล้าอีกครั้งเพื่อหยิบเข้าสิ่งที่เป็นเป้าหมาย ขึ้นมาและรีบผลักประตูตู้โทรศัพท์ด้วยไหล่อย่างไม่ลังเล ตรงไปทำภารกิจของเธอให้เสร็จ สมบูรณ์

ทุกอย่างเรียบร้อย เธอโล่งอกอย่างบอกไม่ถูก นี่เป็นครั้งแรกที่เธอทำได้สำเร็จ แม้หลายครั้ง ก่อนหน้านี้เธอจะพยายามทำแบบเดียวกัน แต่ก็ยังไม่มีความกล้ามากพอที่จะลงมือจริง ๆ จัง ๆ

เธอเดินจากมาด้วยความรู้สึกประทับใจเล็ก ๆ อาจมีคนบางคนมองเธอแปลก ๆ อย่างที่เธอ เคยคิดมาก่อนว่ามันจะเกิดขึ้น แต่นั่นก็ไม่สำคัญเท่ากับการเอาชนะความรู้สึกเก่า ๆ ที่ชอบ ‘ยินยอมเพิกเฉย’ ต่อหลายสิ่งบนโลกแบบเดียวกับคนทั่วไปทำกัน

ขยะที่เคยอยู่บนโทรศัพท์สาธารณะซึ่งถูกใครสักคนลืมทิ้งไว้ ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของ กองขยะที่ห่างออกไปประมาณ 10 เมตร มันอาจไม่ได้มีความสำคัญอะไร พนักงานเก็บขยะอาจมา เก็บมันออกไปในวันพรุ่งนี้ แต่อย่างน้อยมันก็ทำให้นิยายมีความกล้าที่จะไม่เพิกเฉยต่อเรื่องเล็ก ๆ ที่เกิดบนโลกขึ้นมาอีกนิดหนึ่ง

“โลกเรามันก็ใบแค่นี้.....

จะทำได้หรือช่วยมันก็อยู่ในนี้แหละ”

สมาชิก โลกยิ้ม จาก Love Earth Networks

นี้วกลม - L123 | ณ จันท์ - L093 | ดาริกามณี - L046 | ไชยบุญเรือง - L034 | ลำน้ำน่าน - L035 | นกพรายแสง - L027
ว.วัชรพงศ์ - L016 | วิษ' แทนบุญ - L011 | มูมู และ มีมี - L010 | พ.พัตพาย - L007 | ลมกังหัน/หินกะซาย - L006
กองบรรณาธิการ - ณีฐฐวีร์ โควสุวรรณ | วิษณุ แทนบุญช่วย | จุฑามาศ พันธุ์วิไล
และขอขอบคุณข้อมูลดี ๆ จาก - L002 บอลซ่า - L008 เอ็งชวาน - L009 จี๊ดสมาร์ท
พร้อมเพื่อน ๆ ทุกคนจาก LENS (L001 – L999)

ภาวะโลกร้อน (Global Warming)

จะสนใจไปทำไมว่าสภาวะโลกร้อนมันเกิดจากอะไร เพราะเราต่างก็รู้ว่าจะต้องทำอะไรเพื่อไม่ให้โลกร้อน ซึ่งก็เป็นวิธีเดียวกับที่ทำอะไรที่จะรักษาสิ่งแวดล้อม แต่ถ้าไม่รู้ไว้เขาก็จะหาว่าไม่มีความรู้ ผมจึงค้นหาข้อมูลมาบ้างพอให้ตัวเองเข้าใจ และอธิบายคนอื่นได้อย่างดูมีภูมิ

ว่ากันตั้งแต่ชั้นบรรยากาศของโลกถูกแบ่งออกโดยนักวิทยาศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์จัดเป็นคนชอบแบ่ง เราจึงมีศาสตร์ทางวิทยาศาสตร์มากมายให้ศึกษาอย่างไม่จบไม่สิ้น นอกจากนักวิทยาศาสตร์จะแบ่งชั้นบรรยากาศแล้วยังแบ่งประเภทของเมฆ และประเภทของก๊าซต่าง ๆ ในอากาศด้วย จึงทำให้เราทราบว่าบรรยากาศของโลกประกอบด้วย ก๊าซไนโตรเจน 78 % ก๊าซออกซิเจน 21% ก๊าซอาร์กอน 0.9% ส่วนที่เหลือเป็นไอน้ำ ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์และก๊าซอื่น ๆ จำนวนเล็กน้อย ก็นำแปลกที่ส่วนเล็ก ๆ ของชั้นบรรยากาศ เช่น ไอน้ำ คาร์บอนไดออกไซด์ มีเทน ไนตรัสออกไซด์ และโอโซน กลับมีความสำคัญต่อการดูดกลืนและสะท้อนความร้อนของดวงอาทิตย์ นั่นทำให้โลกมีอุณหภูมิที่พอเหมาะต่อทุกชีวิตบนโลก บางครั้งเราก็เรียกก๊าซที่สามารถดูดซับความร้อนนี้ว่า 'ก๊าซเรือนกระจก' (Greenhouse gas) อันเป็นก๊าซที่ทำให้โลกไม่ไหม้หนาวเย็นเช่นเดียวกับดาวดวงอื่น ๆ อ้อ นักวิทยาศาสตร์ได้วิเคราะห์มาว่าถ้าไม่มีก๊าซเรือนกระจกโลกเราจะมีอุณหภูมิ -18 องศาเซลเซียส เลยทีเดียว

ที่นี้ทำไมคาร์บอนไดออกไซด์จึงเป็นตัวแปรสำคัญที่หลาย ๆ คนต่างรณรงค์กัน นั่นก็เพราะมนุษย์เราปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์กันมากที่สุด โดยเฉพาะยุคอุตสาหกรรมของมนุษยชาติ ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ได้ถูกปล่อยไปขึ้นสู่ชั้นบรรยากาศของโลกในปริมาณที่สูงหุ่ฉ่ ฉ่ แถมพ่วงด้วยการตัดต้นไม้กันดาษดื่นเพราะไม่มีราคางาม นี่อาจจะเป็นประเด็นหลัก แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ มนุษย์ทุกคนต่างแข่งกันวิ่งเข้าหาความสะดวกสบาย ความหรูหรา

ผลกระทบจากภาวะโลกร้อนเราก็อาจพอเห็นแล้วบ้าง ไม่ว่าจะฤดูกาลเปลี่ยนแปลง พายุที่พัดหนักขึ้น พื้นที่ติดกันที่แห่งหนึ่งน้ำท่วมแต่อีกแห่งหนึ่งแห้งแล้งราวทะเลทราย เราสามารถติดตามได้จากข่าวที่ส่วนใหญ่มักเสนอเรื่องสงครามแย่งชิงพื้นที่ แบ่งแยกดินแดน การเลือกตั้ง คอร์รัปชัน โจมตีฝ่ายตรงข้าม ข่าวความรุนแรง ความไม่พอใจ อาชญากรรม ... และมีเรื่องเรื่องโลกร้อนให้เห็นอยู่เหมือนกัน บ้างครั้งเป็ข่าวโฆษณา สารคดี รายการโทรทัศน์ ก็มีทั้งนั้น

กล่าวถึงผลกระทบแล้ว กล่าวถึงสาเหตุกันบ้าง ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างสาเหตุที่ทำให้พวกเราสร้างคาร์บอนไดออกไซด์ในแต่ละวัน (แบบซ้ำซ้ำ อย่าคิดมาก)

- รับประทานอาหาร ที่เกินความจำเป็น ไม่ได้หมายถึงกินอาหารเกินพิกัดจนน้ำหนักเพิ่ม แต่หมายถึง การกินอาหารนอกฤดูกาล การคิดค้นเมนูแสนอร่อย ขนมเค้กหน้าตาหน้ากิน ช็อกโกแลต ไปถึงอาหารจินตนาการแบบหูลงลาม รังนก เปาฮื้อ หมูหัน หรือจะเป็นเสต็กย่างพิเศษ แกล้มกับไวน์แดงชั้นดีช่วยลดอนุมูลอิสระจากฝรั่งเศส ... อย่าเพิ่งน้ำลายไหลลครีบ เพราะอาหารยิ่งทำแพงและชั้นดีแค่ไหน ก็ยิ่งต้องใช้สิ่งพิเศษมาปรุงให้เลิศรส ไม่ต้องบอกก็คงถึงบางอ้อ ร้องอ้อ... กันนะครับว่ามันช่วยทำให้โลกร้อน

- ริดผ้าให้เนียน ใส่เสื้อผ้าวันละหลายชุด ซ้อมเสื้อผ้าคนละหลายตัว ยิ่งรวยก็ยิ่งมีเสื้อผ้า รองเท้า เครื่องประดับราคาแพง ขบวนการผลิต ขบวนการขนส่ง ล้วนสร้างมลภาวะและคาร์บอนไดออกไซด์ทั้งนั้น ...
จริงรีเปลา นับว่าคุณมีชุดทั้งหมดกี่ชุด และริดผ้าสัปดาห์ละกี่ครั้ง

- โฆษณาแปลกแหวกแนวเพื่อสร้างความต้องการทางด้านอุปโภคบริโภค ให้ผู้คนซื้อรถใหม่ รักสวยรักงาม ซื้อเครื่องสำอางค์ลบล้างริ้วรอย ซื้อเครื่องดื่มคอกาแฟเงิน ใช้บัตรเครดิต(รูดปรืด ๆ) ซึ่งเมื่อผู้ผลิตมีมากก็ต้องยิ่งต้องทำโฆษณาให้น่าดึงดูด น่าเชื่อถือ ... ทำโฆษณามาใช้ทุนมาก ... ถ้าผู้บริโภค ค่อยตามอยากได้มาก โลกก็ร้อนมาก

- อะไรก็ดีแหละ ระบบอินเทอร์เน็ตเป็นไง เต็มนี้มีโปรแกรม Bit torrent ให้ดาวโหลดหนัง เพลง เกม การ์ตูน โดยไม่ต้องเสียกะดั่ง (สังคมแห่งการแบ่งปัน) ซึ่งหลายคนก็เลยเปิดคอมทั้งวันทั้งคืน เพื่อ โหลดกระจาย คนรุ่นใหม่เดี๋ยวนี้ถ้าไม่เปิดคอมสักวันละครั้งก็คงจะแปลก อย่างน้อยปิดจอคอมปิดไปบ้างก็น่าจะช่วยได้กระหนอยหนึ่ง

- อาหารเสริม ยา อาหารเสริม และยา ใช้ขบวนการผลิตที่ยุ่งยากซับซ้อนและมีมูลค่ามากกว่าการกินอาหารให้ครบ รับประทานสมุนไพร รักษาโรคแทน... แต่ว่าโรคสมัยนี้เยอะ มลพิษก็เยอะ การสาธารณสุขเดี๋ยวนี้ก็ดีขึ้น อาหารเสริม และยา จึงง่ายกว่าที่จะกินแล้วรักษาหรือป้องกันได้เลย

โดยทั้งหมดแล้วที่พูดไป ก็เป็นเรื่องที่เป็นผลต่อเนื่องจากอีกเรื่อง ... เมื่อมนุษย์พัฒนาเทคโนโลยี ความสะดวกสบาย คนเกือบทั้งโลกก็จึงได้ความสะดวกสบายไปด้วยโดยให้เงินแลกมา ... เมื่อมีความสะดวกสบายล่อตาล่อใจ ... เราก็ต้องขวนขวายหาเงินเพื่อให้ได้มาซึ่งความสะดวกสบายเหล่านี้เหล่านั้น ... เมื่อคนนิยมความสะดวกสบายเพิ่มขึ้น ... ก็ต้องมีการแข่งขันเพื่อผลิตสินค้าและบริการที่สร้างความสะดวกสบายมากกว่าขึ้นไปเรื่อย ๆ ... เป็นวัฏจักรงาย ๆ ที่คงจะต้องเป็นไปเช่นนั้น (มาตั้งแต่แรก) ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้

แล้วเราจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้ ... นอกจากตัวเราเอง

.....

“ฉันจะพยายามให้มากกว่านี้” มนุษย์คนเดิมเอ่ย

“พยายามอะไรเธอ” โลกใบเดิมถาม

“พยายามไม่ลืมนดูแลเธอทุกลมหายใจ” มนุษย์ตอบ แอบอ้ากเล็กน้อย

“รู้สึกดีใจจังแฮะ” โลกกลิ้งส่วนกลม ๆ ไปมาด้วยความชื่น ในใจแอบเสียนิดหน่อย

“ฉันรู้ว่าเธอดูแลฉัน ตั้งแต่นาทีที่ฉันเริ่มหายใจไปจนวันที่ฉันหยุดหายใจ ” เขาบอกเพื่อนที่ดูแลเขามาตลอดชีวิตด้วยความรัก แม้จะนำเอาแต่มันก็เป็นความจริง

ทั้งคู่นอนมองท้องฟ้าและอริฐานกับดวงดาว

‘ขอให้ทุกคนได้ดูแลโลกใบนี้ ... ในเวลาที่เหลืออยู่เถอะนะ’

ณ ความเศร้า
ที่ประกอบไปด้วยความรู้สึกที่ตื่นตัน อัดแน่นเต็มหัวใจ .. จนซาบซึ้ง

โลกเรานี้ดีจริง ๆ นะ
มีทั้งความเรื่อร่าความเป็นจริง ที่วิ่งไปตามเข็มนาฬิกา
มีทั้งจินตนาการ ซึ่งไม่เคยหยุดพักผ่อนของใครหลาย ๆ คน

วันหนึ่งฉันได้มองเห็น

พลังงานที่ล้นไหลออกมาจากตัวมนุษย์

ความฝัน
ความหวัง
ความรัก
...
..
มากมาย

จนซึมซับคุณค่าของ 'โลกที่มีมนุษย์'
มากขึ้น มากขึ้น

แล้วมันก็ทั้งเศร้าทั้งตื่นตันอย่างบอกไม่ถูก

ฉันกระซิบเบา ๆ
ด้วยเสียงเศร้า ๆ ภายในหัวใจ

"อย่าหายไปเลยนะ โลกของฉัน"

Please be here ... my WORLD

ด้วยความอนุเคราะห์จาก Love Earth Networks [LENs]

และผู้อ่านที่รักทุกท่าน